

cap de creus

Publicació bimestral de l'Ajuntament d'Argentona
any 10 - època 2 - número 58 - abril 2002 - exemplar gratuït

La Font Picant, també!
Revolució a can Doro i la Velcro
Notxa, volant ras

SERVEIS VETERINARIS D'ARGENTONA

TEL. 93 756 11 10

- **Vacunacions**
- **Desparasitacions**
- **Medicina Interna**
- **Cirurgia**
- **Anàlisis Clíniques**
- **Alimentació**
- **Microxip**
- **Servei a domicili**

**JA POT CONCERTAR
HORA DE VISITA !!**

General Moragues, 2 (davant dependències municipals)
ARGENTONA
vet.argentona@teleline.es

AISER

ARGENTONA, INSTAL·LACIONS I SERVEIS

ELECTRICITAT - AIGUA - GAS
CALEFACCIÓ - CLIMATITZACIÓ

TAMBÉ TENIM TELEFONIA MÒBIL I FIXA

Puig i Cadafalch, 7
ARGENTONA

Tel./Fax 93 797 01 23
E-mail: aiser@arrakis.es

Ven a conocer nuestras
ofertas de verano. No te
vayas de vacaciones sin
recargar tu móvil.

am9na

Distribuidor oficial

**5è
ANIVERSARI**

Piscina, esports, tallers de pintura, ceràmica, plàstica, cuina, natura, reciclatge, maquillatge, teatre, circ... balls, cançons, actuacions, sortides a la platja, muntanya, acampades, jocs d'aigua, patinatge sobre gel, isla fantasia, kàia, aeròbic, campionats internacionals de volleyplatja... anglès, repàs i informàtica i un munt d'activitats més.

Aquest any no t'ho perdís!!!

SUMMER HOOPS

Del 25 de juny al 26 de juliol
Del 2 al 13 de setembre

Matins de 9 a 1 i tardes de 3 a 6
Divendres de 9 a 6

De 3 a 14 anys

Servei de menjador

Gran Festa Fi d'Esplai

Disposem d'una gran masia amb jardí

Informació i inscripcions:

De dilluns a dijous de 5 a 8 de la tarda o
dilluns, dimecres i divendres d'11 a 13

C&C Argentona - Carreras Candi, 22 - Tel. 93.756.00.54

Cap de Creus

Publicació bimestral de l'Ajuntament d'Argentona
Número 58 - Abril 2002 - 3.700 exemplars

Direcció, redacció, administració, publicitat i distribució: edifici Velcro - Argentona.
Edita: Ajuntament d'Argentona. Regidoria de Mitjans de Comunicació.
President: Antoni Soy.
Director: Xavier Lorente.
Consell de redacció: J. Bachs, J. Famadas, F. Molist i A. Rodríguez.
Tots els grups amb representació en el ple poden participar en el consell de redacció.
Col·laboradors: Grups Municipals de L'Entesa, PSC, CIU i PP.

Cap de redacció: Martí López.
Rúbriques: Emili Amargant, Ferran Catà, Joan Carles Codina, Alfons Güell, Rosa Masó.
Fotografies: Salvador Casas, Marc Duran, Jordi Egea, Alfons Güell.
Disseny: Núria Cusachs.
Idea: David Carmona i Núria Cusachs.
Comercial: Marina Segóvia.

Fotocomposició i impressió: Gràfiques Lloreda
C/ Girona, 56. Granollers

Dipòsit Legal: B-44.775-91

Sumari

PORTADA

Barana en estat força degradat
a la Font Picant.

Fotografia de Marc Duran.

6-8. La Font ja és de tots

Ajuntament i propietaris es posen d'acord perquè la Font Picant i els seus voltants siguin finalment del poble. La fita arriba després de més de 20 anys d'infructuoses negociacions. A canvi d'aquest emblemàtic paratge, el municipi cedeix dues parcel·les a can Cirés.

10. Poca roba, molta disbauxa

El Carnestoltes d'Argentona fa pujar la temperatura de finals de febrer. Els organitzadors parodien els polítics amb banyes al cap i caracteritzats de personatges estrambòtics.

12-13. Remodelacions al centre

Es fan oficials dos grans projectes per reformar el cor del casc urbà de la vila. Can Doro i l'antiga Velcro acolliran aparcaments, habitatges, i espais comercials.

22. L'autobiografia del llibreter

Jaume Arenas publica Argentona: records d'un home del poble, una obra biogràfica en què aborda vivències familiars i personals, i també d'altres relacionades amb la vila.

23. Notxa, el nou Vol·Ras

L'actor argentoní torna al primer pla teatral amb la seva incorporació a Vol·Ras, i el muntatge recopilatori *Again, Again!*.

25. Esports: Pedro, el crack del Cros

Pedro Sacristán és un dels jugadors referència de l'equip de futbol del veïnat de Sant Miquel del Cros.

Editorial

La Font Picant és una carta de futur que, si se sap jugar, completaria un triangle màgic amb el Museu del Càntir i les altres fonts com a grans eixos d'una vila poderosament atractiva en aigües i natura.

La Font somiada

Punt i final a un altre dels culebrots històrics de la vila. Arrossegada des dels primers comicis democràtics, en què ja constava en algun programa electoral, la Font Picant ha figurat com un dels objectius constants de tots els alcaldes, governs i grups municipals que han passat pel consistori. Aquesta prioritat recollia la voluntat d'una societat civil local que sobretot durant la transició va sortir al carrer a reclamar el paratge per al poble. La degradació en què havia caigut aquell espai tan idíl·lic i entranyable no es podia admetre de cap manera, i els vilatans ho van expressar clarament. Després els polítics van agafar el relleu de la batalla per la Font, amb taules de negociació amb el propietari que es van fer eternes. L'amo va començar demanant la lluna, a poc a poc va afliuixar les seves pretensions, i al final, dues dècades després, es tancà l'acord amb un intercanvi de propietats de valor equivalent. Un altre desig que el poble veu complert. En poc temps la Sala Argentona i la Font Picant, un botí impensable. Ara toca estudiar què fer amb la Font, un espai de referència de l'estiueig i oci de la burgesia catalana del segle XIX, que convertí el municipi en un punt molt turístic. Una carta de futur que, si se sap jugar, completaria un triangle màgic amb el Museu del Càntir i les altres fonts com a grans eixos d'una vila poderosament atractiva en aigües i natura. Es parla d'una escola de natura i d'un negoci hostaler. Ara per ara, només són especulacions. El que no ho són, són les reformes de Can Doro i la Velcro: una gran operació també clau en la vida argentonina dels propers anys.

Carta de l'alcalde

El Centre d'Atenció Primària ja porta el nom del Dr. Gonçal Calvo i Queraltó. Crec que és un homenatge com a professional, com a metge, com a home, que es desviava pels altres, com a ciutadà que sempre va estar al davant per defensar allò que la majoria sentia com a seu.

M.D.

En homenatge i reconeixement al Dr. Calvo

El Centre d'Atenció Primària d'Argentona (CAP) ja porta el nom del Dr. Gonçal Calvo i Queraltó. És un homenatge i reconeixement que es mereix per tot el que va fer per Argentona i per la seva gent i que, estic segur, li faria una gran il·lusió. No és l'únic homenatge com correspon a una persona tan estimada per tothom. Així, els Geganters entre d'altres, amb la seva empena habitual, ja li van expressar el seu agraïment ara fa uns mesos. Pel que fa a l'Ajuntament, com ja es va dir, en el seu moment li dedicarà un carrer o una plaça de la importància que es mereix.

Quan vàrem iniciar els tràmits pertinents immediatament vàrem trobar la màxima col·laboració i bona disposició tant en la família com en els responsables de la Regió Sanitària del Servei Català de la Salut i en els del Consorci Hospitalari del Maresme, els actuals responsables de la gestió del CAP. Moltes gràcies a tots ells.

Crec que és un homenatge i reconeixement al Dr. Calvo des de tres punts de vista: primer, com a professional, com a metge de tants argentonins i argentonines de qui va tenir cura amb tot el seu saber i ganes; segon, com a home, com a persona que es desviava pels altres, que sempre tenia una paraula amable o una admirable disposició a ajudar els altres, des de Càrites o la Llar Santa Anna per exemple; tercer, com a ciutadà que sempre va estar al davant o al costat de la gent del poble per tal de defensar tot allò que la majoria sentia com a seu i que, al mateix temps, sempre va estar obert a les necessitats de canvis o modificacions quan considerava que aquestes eren necessàries. Penso que aquesta manera de fer del Dr. Calvo és plenament actual i encara contribueix a orientar-nos, a molts vilatans i vilatanes, en les nostres actuacions a la vida quotidiana i a la vida social.

I m'agradaria acabar amb un sentiment molt personal. Voldria agrair públicament al Dr. Calvo l'acolliment i suport, personal i social, que en tot moment em va donar, cosa que per a mi ha estat un gran honor i satisfacció.

L'alcalde, Antoni Soy

Cartes dels lectors

Palestina: quan tot sembla normal

El ser humà té una capacitat increïble per adaptar-se a les situacions més inverosímils. En el cas de Palestina, la comunitat ha arribat al punt en què tasques com obrir les finestres no només perquè fa calor, sinó perquè no es trenquin els vidres quan bomberdegen, parlar dels morts que hi ha hagut al dia, seguir mirant la televisió quan a fora estan disparant com bojos, o senzillament arriscar la vida per poder anar a la feina, la universitat o a visitar algun familiar, sembla el més normal.

Recordo una conversa que vaig tenir amb la meua família fa cosa d'un mes per telèfon. Em van preguntar com estava la situació. "Bé", vaig contestar jo, "fa dies que tenim calma, que no passa res". "Què has fet avui?", van preguntar tot seguit. "Res de l'altre món", vaig explicar jo, "hem jugat un partit de futbol davant els tancs israelians perquè ens deixessin de disparar..."

Ram Allah (Palestina), 27 de gener del 2002. L'ambient és més tens que mai. En començar la tarda una noia palestina, la primera d'aquesta intifada, se suïcida en mig d'un carrer cèntric de Jerusalem. El seu cos explota en mil trossos i fereix, segons la policia israeliana, un centenar de persones (en aquests atemptats compten sempre com a ferits la gent que ha perdut els nervis o es troba en estat de xoc). És el segon atemptat palestí que hi ha en una setmana i pels carrers de *Ram Allah* s'espera el pitjor. Només fa dos dies que els tancs israelians s'han retirat després d'ocupar part de *Ram Allah* i provocar els enfrontaments més violents des del començament de la intifada, convertint la ciutat en un camp de batalla.

Arriba la nit i augmenta la tensió a la ciutat. Tot el veïnat es vigila perquè, al primer avís, haurem d'intentar evacuar-nos i anar cap a una àrea una mica més segura. Igual que va passar fa uns quants dies, tots esperem que els tancs, mig adormits a uns centenars de metres del centre de la ciutat, tornin a avançar. A través de la finestra, veig els soldats palestins vigilant els carrers enmig de la foscor. Ara ja no estan sols. Davant d'un atac imminent de les forces d'ocupació israelianes, caps de família, homes de totes les edats coberts amb passamuntanyes o amb el mocador típic

palestí, la *hata*, han deixat les seves dones i fills a casa i han tret les seves armes per intentar, en una missió impossible, parar l'exèrcit israelià, que vindrà acompanyat d'helicòpters de guerra i avions de combat F16. Me'ls miro amb un sentiment barrejat de pena i orgull. Tenen la partida perduda des del començament. Saben que no poden fer res contra el gegant que s'acosta però, tot i així, són allà fora, aguantant el fred de la nit, per impedir que l'enemic de tota la vida, l'enemic que els ha ferit el germà o mort els fills, l'enemic que els està negant el dret d'una vida digna i trepitjant diàriament l'orgull, els tregui, una vegada més, la seva terra, Palestina.

L'endemà ningú s'ho explica. A *Ram Allah* no ha passat res. Ni un helicòpter, ni un avió, ni tan sols una bala. El gegant no està dormint, sinó esperant. Tard o d'hora, un altre jove, desesperat, intentarà venjar la mort dels milers de palestins assassinats brutalment durant aquest últim any i el sofriment de la resta. Intentarà dir al món que no és ell qui s'està suïcidant sinó que ja ho han fet per ell fa temps, i serà en aquest moment quan el gegant, liderat per una de les persones més sanguinàries i cruels de la història, anomenat Ariel Sharon, haurà vençut i part del món, fos en la seva ignorància, li donarà la raó.

Ram Allah (Palestina), 15 de març del 2002. És divendres, les vuit del matí i sento cotxes al carrer. Per fi, després d'haver estat tres dies sencers tancats a casa, dormint en un racó del menjador, quasi sense res per menjar i sentint constantment el moviment dels 32 tancs que teníem al voltant de casa, hem pogut sortir. L'alegria, però, dura només un minut. Els 150 tancs que han envaït *Ram Allah* durant aquests dies han destrossat la ciutat. L'objectiu de l'exèrcit israelià era acabar amb una xarxa terrorista palestina, però el que

han fet, a part de matar civils –nens, dones i gent gran inclosos–, ha estat destrossar la xarxa de llum i aigua, i així han deixat la població sencera, incloent els hospitals, sense cap tipus de subministrament; aixecar carrers sencers perquè no puguin circular cotxes ni ambulàncies; arrancar tots els arbres i aixafar tots els cotxes que trobaven al seu pas, i bombardejar escoles, hospitals i cases. Als camps de refugiats, on la gent viu només amb 4 euros al mes i en cases molt petites i sense cap separació entre elles, els soldats israelians han dinamitat les parets d'aquestes cases fent un forat a cada una per poder passar d'una casa a l'altra sense haver de sortir al carrer, humiliant dones i gent gran i arrestant tots els homes menors de 45 anys.

L'esperança de pau al Pròxim Orient que el món tenia amb l'arribada d'un estat palestí cada vegada es veu més lluny. La runa s'està recollint i la sang enterrant, però hi ha una cosa que queda i és molt difícil d'esborrar: l'odi.

Montse Catà

Espurnall i Enrenou

L'Espurnall som persones d'Argentona amb inquietuds socials i polítiques comunes. Unes inquietuds que volem donar a conèixer i compartir amb altres persones.

L'Espurnall som persones amb una actitud crítica, entusiasta, creativa, combativa i constructiva, que tenim il·lusió i ganes de canviar allò que ens envolta.

L'Espurnall som un col·lectiu obert i assembleari, que pretenem realitzar activitats i accions, impulsar dinàmiques i proposar alternatives, aportant el nostre granet de sorra per un món diferent.

Us convidem a participar en les jornades de debat, participació i alternatives Enrenou, que realitzarem durant el mes d'abril.

Enrenou són unes jornades que tenen com a objectiu remoure consciències i generar debat, tot revisant aspectes de la vida quotidiana per tal de transformar-los.

Enrenou vol ser un punt de trobada on totes aquelles veus crítiques puguin expressar les seves disconformitats i temptejar les diferents alternatives que s'estan duent a terme. Es tracta d'un marc de diàleg i comunicació, organitzat per persones que estem fora de partits polítics i institucions i que hem decidit passar a l'acció.

Enrenou pretén ser un espai de reflexió i formació, on es fomenti la participació, la cooperació i l'aprenentatge mutu, per tal de conscienciar les persones de les seves possibilitats d'autorealitzar-se i autogovernar-se.

Col·lectiu Espurnall

NOTA COMCA

Per fer qualsevol suggeriment o queixa us podeu adreçar als diferents membres de la Comissió de Mitjans de Comunicació Públics d'Argentona (COMCA): Emili Amargant, Joan Boba, Maria J. Castillo, Lluís García, Miquel de Moragas, Lluís Serra o Isabel Sunyer.

Les cartes dels lectors es poden lliurar a Ràdio Argentona fins al 20 de maig del 2002 i han de tenir una extensió màxima de 1.600 caràcters. La redacció es veu amb el dret de no publicar-les, en cas que l'extensió sigui superior. L'escrit també es pot enviar a través d'e-mail a l'adreça: ra@argentona.com

Nota: El consell de redacció ha decidit que les cartes dels lectors amb contingut polític hauran d'anar signades.

Argentona ja té la Font somiada. El que s'havia perseguit durant dècades ha acabat caient al sarró del municipi. La Font Picant torna a mans dels vilatans després d'unes negociacions llargues i controvertides que s'han tancat amb una permuta de terrenys amb el propietari, Leandre Jover. L'Ajuntament dona unes parcel·les a Can Cirés a canvi de la Font, dels boscos del voltant i de 30 milions de pessetes. L'operació s'ha firmat tot i les crítiques de l'oposició, que s'ha queixat pel secretisme amb què s'ha negociat i sobretot perquè s'hagi hagut de cedir patrimoni municipal. Ara caldrà veure què passa amb aquest paratge, històric pol d'atracció turística per les propietats medicinals de les seves aigües.

PICANT PER A TOTS

“Entre el 1835 i el 1845 residia a temporades a Argentona un barceloní de carrer farmacèutica que tenia propietats al terme, el qual acostumava a passejar fins a Cal Genovès portant un càntir a omplir-lo al pou dels verns. Tothom se n'hi reia i quan ell objectava que res no sabien de les excel·lències d'aquella aigua, contestaven els pagesos que el que realment hi trobava era el regust de les arrels dels verns, ja que eren molt soms i creien que l'aigua s'empapava d'aquestes arrels, i per aquest fet li trobaven un gust especial. I aquella aigua no va cridar l'atenció general fins l'any 1847 i encara mercès a un desgraciat accident. Jugant amb canalla de la seva edat, una noia que menava una criatura de pocs mesos s'enfilà a la tapa del pou; el ferro rovellat es va donar i va caure al fons. La criatura hi morí i la noia i els dos primers homes que intentaren baixar, per treure-la, en varen eixir quasi asfixiats del gas acumulat fins a mitja alçària del pou. Llavors va ocórrer que el propietari de la finca va comprovar que aquelles aigües tenien unes condicions excepcionals. La gent trobà la seva picantor agradable i començà a concorre-hi. Per espai de quatre o cinc anys, l'aigua era pouada amb galleda, n'eixia, però, un quarto (tres cèntims) per cada persona que en volgués. Més endavant es va fer una fonda excavació i s'ideà baixar-hi amb escales que encara havíem vist.” Aquests són els orígens de la descoberta de les qualitats de la famosa Font Picant d'Argentona segons escriu Jaume Clavell en la seva obra *Argentona, història i records*.

L'Establiment Prats. Ja el 1845 apareixia al Diccionario Geográfico Estadístico una referència a aquest punt de la vila, que

Emili Amargant

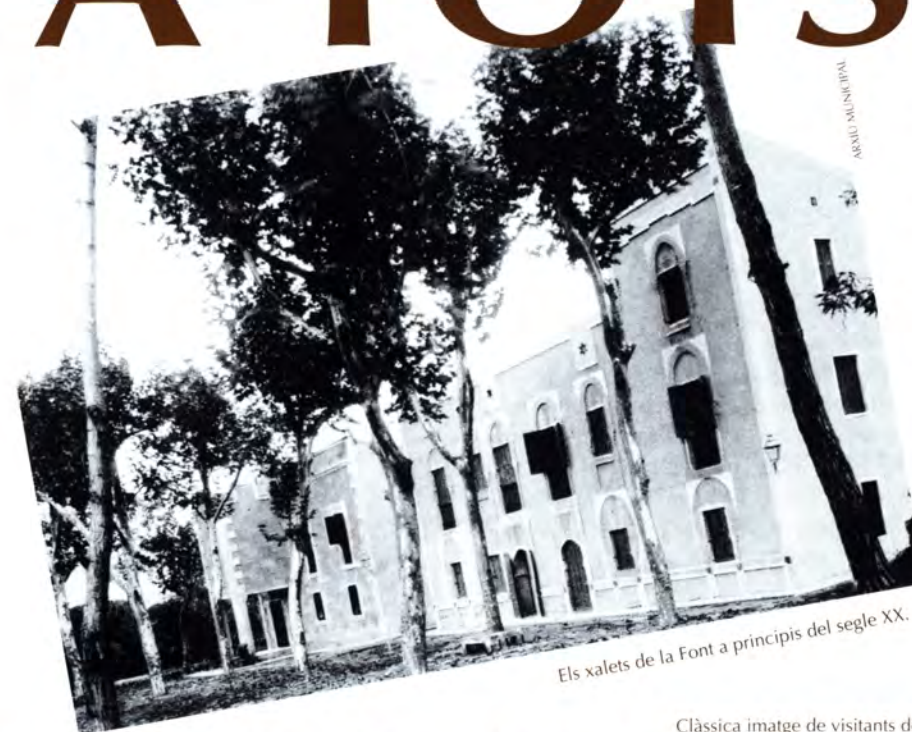
La partida, l'absència i la tornada

Parlem de 26 anys enrere. L'atmosfera del moment la poden sintetitzar aquestes ratlles d'*El Noti* del 18-8-76: “Després de un largo sopor de casi cuatro décadas, el pueblo de Argentona parece que repentinamente haya recobrado su sensibilidad como tal”. L'articulista es referia a la construcció de la ronda Exterior, que alliberava el carrer Gran d'un trànsit insuportable i perillós. Deia el titular de la notícia: “Lo que el ayuntamiento no ha conseguido en 12 años, el pueblo lo consigue en días”. I *el pueblo* ja havia donat senyals de vida i vitalitat la diada de Reis del 76 amb la reivindicació de la Font Picant i en seguiria donant els anys 77 i 78 pel problema de l'abocador o per l'aturada dels 1.351 habitatges de St. Jaume de Trajà. La qüestió de la Font, però, s'encallà. Caigué en un sac burocràtic sense fons. Amb la perspectiva que dona el temps, ja podem fer especulacions amb la nostra història i preguntar-nos per exemple: què hauria passat si en aquells moments d'eufòria popular, de protagonisme col·lectiu, s'hagués aconseguit la Font Picant?; què hauria significat per la nostra consciència d'argentonins el fet de constatar que la voluntat popular podia vèncer interessos particulars i institucions? Potser hauria estat la vitamina per com-

batre el famós “desencís” dels 80. Qui sap si ens hauria mantingut el tremp necessari per seguir defensant el nostre patrimoni urbanístic, arquitectònic i paisatgístic. No va anar així, i gradualment el poble va anar perdent pistonada i els seus afers col·lectius passaren a mans dels ajuntaments democràtics, que, a partir del 79, començaren a ocupar-se dels afers vilatans. Malgrat l'entusiasme que despertà i el seu caràcter simbòlic, l'indret s'anà degradant i únicament era motiu de conversa en el decurs de les campanyes electorals. La Font es convertí en una espècie de fill pròdig que hom recorda i enyora, però del qual no en sap res. I vet aquí que un dia torna. La Font ja és del poble. N'estem contents. Però, i ara què? Ni ella ni nosaltres ja som els que érem 26 anys enrere. Com tornar-la a introduir a les nostres vides? Pels nous argentonins, i especialment pels que viuran per aquells topants, l'indret representarà un espai natural de primera. Un petit paradís que a principis del segle XX ja feia les delícies dels metropolitans. Pels vells argentonins, en canvi, la Font Picant és i serà sempre un espai vilatà carregat de simbolisme i d'història. El fill pròdig amb el qual haurem de tornar a aprendre a conviure.

Manifestacions populars per reclamar la Font. Va venir gent de tota la comarca i és clar, del poble.

Els xalets de la Font a principis del segle XX.

Clàssica imatge de visitants de la Font que s'asseien tot prenent un got d'aigua picant!

Alfons Güell

La Font estimada

Quan jo tenia de 6 a 7 anys, en sortir de l'escola, a les 11 del matí, un vailet que en tenia almenys 10 va preguntar, cridant: "Qui vol venir amb mi a la Font Picant?". I es posà en marxa, a bon pas. Jo, que no hi havia estat mai, sense anar agafat de la mà de la mare, aquell dia m'hi vaig atrevir i vaig seguir la colla.

En agafar la carretera que, abans d'arribar a l'Hotel Solé, es decanta baixant en diagonal cap a l'esquerra, aquells dos molins de vent com dos gegants fent guàrdia em varen imposar una mica; i més avall, pins i alzines centenàries "se'ns van engolir" fent túnel per travessar el Torrent de Cirés, que començava allí amb aquest nom després de la unió dels quatre corrents d'aigua pluvial, anomenats d'esquerra a dreta: de Can Roqueta, de la Puput, de la Feu i el del cantó de Can Pata, dit de la Salut.

Per beure aigua picant, s'havia de pagar deu cèntims de pesseta, i si te'n volies emportar, cada litre 25 cèntims. Però... a un costat del taulell de la Font hi havia un cartell que deia "ben clar i castellà": "Agua gratis a los del pueblo de 11 a 12". Circumstància aquesta que aprofitava la mainada per anar-hi a beure sortint de l'escola. D'allà en endavant hi vaig anar quasi cada dia de l'any, tant si feia fred com calor. Sobretot a l'hivern, en què l'únic client del dia a vegades era jo; i el feia venir a servir-me des de l'altre cantó de la finca, mitjançant el toc-toc d'una campana que s'activava des de la porta del reixat que tancava el lloc.

Això sí: que no li toquessin cap fulla, flor, ni branquilló del lloc que ell tant bé cuidava i estimava. Si algun vailet s'hi atrevia, perdia la seva amistat, i si badava, rebia un cop d'esombra de bruc; més aviat li treia la pols de la roba. Era un bon home. L'any 1940 es va jubilar i hi entraren a treballar dignes continuadors endregats i amables: en Ramon Serrano i la seva muller, la Juana, i en morir-se aquest, al cap de 15 anys, continuà la tasca en Jaume Collet. Mort també aquest, al cap de 18 anys, se n'encarregà la seva vídua Rosita fins els anys 90, en què es perdé la deu i els brètols motoritzats i d'altres que anaven a peu ho malmeteren tot.

Ampolles de la marca que es va comercialitzar amb l'aigua extreta de la Font.

rajava uns 20 vasos per minut.

«L'aigua era beguda gratuïtament per la gent del poble fins que la Sra. Matilde Prats hi posà la tarifa de deu cèntims a tots aquells que en volguessin beure, i al cap de poc van aparèixer uns cartells que repetia la mainada: 'A la Font Picanta no s'hi pot anar, perquè un trago d'aigua ja la fan pagar, la mestressa és boja, l'amo rabiós, i si busques aigua t'atien el cos'», recorda Clavell a les pàgines del mateix llibre.

El principi de la fi. El 1898 la família Prats, propietària, abandona l'explotació del balneari i hi entra d'arrendador Eduard Fortí Solé. Fortí prova de fer fortuna amb l'explotació de les aigües "Argentona", però fracassa. El 1900 la Font passa a mans de Leandre Jover, i poc després s'inicien les obres de la gran reforma actual de la Font. Amb l'obertura de la nova avinguda desapareix el decadent aspecte a què havia arribat l'Establiment Prats. S'hi fan xalets que es lloguen. L'antic Establiment canvia de nom i es passa a dir: Aigües del Manantial Burriac. Fins ben avançat el segle XX, centenars de visitants (molts d'ells mataronins que pujaven amb tramvia) continuen venint a la Font a beure aigua amb anissos. La Font Picant, cada cop més deteriorada, es clausura el gener de 1976, data en què es tapa amb una paret de pedra el mostrador, on antigament hi havia hagut una petita sala on s'embotellava aigua.

Manifestacions i negociacions. A partir del seu tancament, durant la transició, comencen els moviments per recuperar la Font amb grans manifestacions als carrers de la vila. No només el poble sinó amants del paratge d'altres indrets també surten a reivindicar l'espai amb pancartes al·lusives. Per exemple, en el programa electoral de la CUPA (Candidatura d'Unitat Popular d'Argentona), en els primers comicis democràtics, l'any 1979, la Font ja figurava com un dels punts a acon-

seguir. Concretament en l'apartat d'esports i lleure, llegim que la CUPA deia: "Cal promoure l'existència d'una gran zona verda on fer possible la pràctica (Font Picant)". El primer govern, format per un pacte CUPA-CiU, ja va obrir la negociació amb el propietari però sense sort. Anirien passant alcaldes, regidors i equips diferents però sempre sortia un entrebanc o un altre. Els amos volien cedir la Font a canvi de permisos per edificar habitatges a la zona. Els polítics no estaven disposats a consentir l'especulació urbanística i va encetar-se un llarg estira-i-arrotonsa. De les 125 cases exigides pels propietaris es va arribar a reduir l'oferta fins a les 15 parcel·les (2 cases per parcel·la) al final de l'anterior legislatura.

Una fita històrica. El govern actual, Entesa-PSC, es marca la recuperació de la Font novament com una prioritat, i es reprenen els contactes amb el senyor Jover. Les converses es porten en petit comitè, gairebé en secret, amb discreció total. L'alcalde, Antoni Soy, i la regidora d'Urbanisme, Montse Brugal, mantenen constants reunions amb el propietari. En el tercer any del mandat, el 20 de febrer passat s'oficialitza l'acord definitiu. La Font Picant (font, boscos i 30 milions de pessetes) és del poble a canvi d'uns terrenys a Can Cirés (dues parcel·les valorades en 120 milions de pessetes). En el ple de l'1 de març, s'aprova el conveni amb el propietari amb els vots a favor de l'equip de govern i del Partit Popular, i amb l'abstenció de Convergència i Unió. Durant la sessió, l'alcalde va remarcar una vegada més que la Font s'havia obtingut sense haver de permetre cap edificació. Una satisfacció a la qual també es va unir la sòcia de govern i portaveu del PSC, Montse Brugal, que qualificava l'operació com un bon negoci per a Argentona. L'oposició, però, no va veure el tracte amb tan bons ulls. El Partit Popular es va mostrar satisfet perquè la Font Picant tornava

Enderroc històric

Enderroquen la primera construcció il·legal al Torrent de Vera

a ser del poble. Amb tot, el seu cap, Fede Ureña, va lamentar d'una banda la manca d'informació rebuda de l'equip de govern, i de l'altra, la pèrdua de patrimoni. Per la seva banda, el portaveu de Convergència i Unió, Joaquim Casabella, va coincidir amb Ureña, i és que segons el convergent la Font es podria haver obtingut sense perdre patrimoni municipal. Davant aquestes afirmacions Soy va respondre que si tant CiU com PP tenien una fórmula que permetés obtenir la Font gratuïtament, ho podrien haver dit abans. L'oposició va explicar que els terrenys es podrien haver obtingut a canvi d'unes edificacions rere la Font. Una opció que va esgarriar la portaveu dels socialistes.

Jover, satisfet. Leandre Jover, el fins ara propietari de la Font Picant, es mostrava molt satisfet per l'acord d'intercanvi aconseguit amb l'Ajuntament. Segons Jover, si fins ara no havia acceptat cap tracte és perquè les propostes perjudicaven una de les dues parts interessades. El durant molts anys amo del paratge ha expressat a aquesta redacció el desig que la Font es conservi i que es respecti l'entorn natural. Jover també ha recordat les estones que, de petit, passava en aquest indret. Comprar anissos, jugar amb els amics, anar-hi amb l'escola i fins i tot alguna anècdota formen part dels seus records d'infantesa a la Font Picant.

El futur. Des del moment en què ha anat a parar a les seves mans, el consistori ja ha començat a estudiar seriosament què fer amb la Font Picant. Antoni Soy ha avançat que l'objectiu del govern és que el cost del seu manteniment sigui mínim per al municipi. En aquesta finalitat podrien entrar en joc diferents alternatives com per exemple un restaurant o una escola de natura. Tanmateix la idea del govern és la de fer molt aviat un concurs públic de propostes que hauran de respectar l'estructura tradicional de la Font però al mateix temps hauran d'actualitzar-la. Després, com en el cas de la Sala Argenton, es farà una exposició amb els millors treballs, perquè els vilatans puguin votar el més adient. El resultat dels vots populars serà un dels barems a tenir en compte en l'elecció final per a la restauració de la Font Picant.

BIBLIOGRAFIA:

- Jaume Clavell i Nogueras, *Argentona, història i records*, Argentona, 1990.
- *Llibre de les Fonts*, VV AA, Argentona, 1994.

Els pagesos que treballen al Torrent de Vera i voltants van tenir un petit ensurt quan van anar a treballar el passat 13 de febrer. Efectius de la Policia Local, dels Mossos d'Esquadra i tècnics de l'Administració autonòmica corrien per allà acompanyats de màquines voluminoses. Es disposaven a enderrocar la parcel·la denominada 42-C, una de les moltes construccions il·legals que planen per aquest torrent argentoní. A l'enderroc d'aquesta parcel·la l'acompanyaran ben aviat els de les parcel·les 32 i 38, tot esperant que arribi el moment de tirar a terra la Nau Blava. Sembla que la recuperació de l'espai del Torrent de Vera, després de tants anys de polèmica, comença a ser una realitat.

Recuperar el que és recuperable. "Esperem que les altres edificacions il·legals s'enderroquin aviat, però s'ha de tenir en compte que els processos judicials van molt lents. Si més no aquest és el primer pas per recuperar tot el que sigui recuperable, perquè hi ha coses que ja no hi som a temps", explica la regidora d'Urbanisme, Montse Brugal.

Aquest és el primer pas per arreglar una polèmica que va començar ara fa nou anys amb l'edificació de petites cons-

truccions il·legals i la gran Nau Blava, on fins ara s'ha realitzat activitat referent a la indústria metal·lúrgica al marge de la llei.

La Nau Blava. En un espai molt degradat tan sols queda eliminar el problema més gran: la Nau Blava. Però la demolició del gegant arquitectònic plantat entre els paratges del Torrent de Vera també està en marxa. Després que ho fes el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el febrer passat el Tribunal Suprem va donar la raó a l'Ajuntament d'Argentona per enderrocar-lo. "S'ha demostrat que teníem raó i ara la tenim guanyada. Sense la Nau Blava canviarà molt, el panorama del Torrent", diu contenta Montse Brugal.

Tot i aquestes victòries legals que ha aconseguit el consistori argentoní, encara queda molt a fer per evitar aquests tipus d'il·legalitats. La regidora d'Urbanisme es queixa de la falta de consciència de la gent a l'hora de fer les coses: "La gent no té consciència de fer les coses segons la llei. Molts pensen que des de l'Ajuntament fem les coses per cobrar i això ens empipa molt. La gent pensa que pot fer el que vulgui a casa seva, però les normes són per arribar a una millora col·lectiva. El que volem és que tothom convisqui bé".

Trencador, espectacular, enèrgic i sense complexos. Aquests poden ser alguns adjectius que ens ajudarien a definir el Carnestoltes d'enguany. Els argentonins es van quedar de pedra davant la gran sàtira amb els polítics locals com a protagonistes que van fer Marta Hernández i el Col·lectiu de Joves del Casal i joves de la Garrinada, que va acabar amb l'alter ego d'Antoni Soy despullat damunt l'escenari recitant una versió argentonina del *Ser o no ser* de Hamlet. Els Diables d'Argentona van ser els altres protagonistes de la festa en celebrar el desè aniversari de la colla.

El personatge que caritutzava l'alcalde va aparèixer nu.

Carnestoltes calent

Montse Brugal amb uniforme militar, Lluís Viladevall de drag queen, Mateu Piñol de fetitxista i cantant l'himne del Barça, i Joaquim Casabella i la seva senyora amb vestimenta sadomasoquista són alguns dels exemples de les transformacions que van patir els polítics del poble la nit de Carnestoltes. A mans de la "doctora" Marta Hernández i els seus ajudants del Col·lectiu de Joves del Casal i alguns dels organitzadors de la Garrinada, les forces del mal argentonines es van reunir a la plaça de l'Església per mostrar la seva cara amagada.

Amb banyes al cap i una careta que els identificava, els polítics del poble van anar apareixent damunt l'escenari per interpretar un guió replet de sàtira que no estalviava en burles.

Trencant amb la tradició. "Va ser un Carnestoltes diferent, que era el que buscàvem. Hem aconseguit trencar amb la figura d'una persona que encarni Sa Majestat Rei Carnestoltes i s'ha passat a un conjunt de peces que el substitueixen", deixa clar la directora de l'espectacle, Marta Hernández.

La música en directe de la Porno Band va amenitzar un espectacle que va carregar sense miraments contra els representants dels ciutadans. Marta Hernández ens ex-

plica els motius d'aquesta sana càrrega: "Cada any, al fer el pregó, els polítics ens demanaven més, creien que se'ls criticava poc i cada any hem de pujar el llistó. El missatge d'enguany pretenia que cada regidor es rigués de si mateix i demostrar com el poble els veu a ells", diu la directora, que comenta que "el més problemàtic és posar el límit".

El millor del cas és la manera com s'ho prenen els polítics. L'alcalde, Antoni Soy, reconeix que "el Carnestoltes és una festa de disbauxa on la gent pot dir tot allò que li vingui de gust i és típic posar-se amb les autoritats i em sembla un costum molt sa". "Carnestoltes ja és això, ha d'arribar esperpènticament, ha d'arribar en un moment de festa i desenfrenament i ha de ser crític, àcid i càustic", opina per la seva part la regidora socialista Montse Brugal.

Un nu espectacular. Però el moment més espectacular de la nit va ser la sortida en escena del rei Carnestoltes encarnat en la figura d'Antoni Soy. "El sex símbol de les iaies", segons el presentador de l'espectacle, va quedar nu damunt l'escenari mentre recitava el monòleg "Soy o no soy" a l'estil shakespearà.

La nuesa del rei Carnestoltes va despertar la preocupació dels polítics de la vila

amb la fredor que feia a la vila aquell dia. "Devia passar molt de fred i des de baix se'l veia tremolar. Ens va fer patir tot i que va fer una gran interpretació", comenta l'autèntic Antoni Soy, mentre que Montse Brugal diu que es va espantar "pel fred que el pobre devia passar més que per veure'l nu, perquè avui en dia estem acostumats a veure aquest tipus de coses". Però Marta Hernández vol treure importància al patiment de l'actor que feia de Carnestoltes: "És cert que va passar fred però és la nostra feina i ell es va portar com un professional. Després li vam fer un bany d'aigua calenta i ja corria altre cop pel ball".

Els altres protagonistes de la nit van ser els Diables d'Argentona, que per celebrar els seus deu anys de vida van fer un pastís d'aniversari gegant que va esclatar al mig de l'escenari. De la mateixa manera, els polítics de l'espectacle portaven unes banyes que els acreditaven com a forces del mal. "Vam voler rendir-los el nostre particular homenatge per tota la feina que aquesta gent ha fet per Argentona."

El repte que té Marta Hernández per l'any vinent és continuar sorprenent, tot esperant "que aviat poguem recuperar la Sala per tornar a donar a la festa l'esplendor i l'esperit participatiu que tenia fa uns anys".

En nom del doctor

"Si diuen que el Barça és més que un club, en Gonçal Calvo era més que un doctor." Aquestes paraules són del doctor Jordi Almirall, destacat membre de l'Acadèmia de les Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears, principal impulsora de la Beca Gonçal Calvo. Valorada en un milió de pessetes, aquesta beca pretén promoure la investigació en un camp per aprofundir: el de la sanitat local. I en aquesta primera edició, s'ha concedit a un projecte d'investigació sobre les infeccions en el qual participen 10 àrees bàsiques de salut. Jordi Almirall explica per què s'ha decidit posar el nom del metge argentoní a la Beca: "Des de la Junta vam decidir donar-li el seu nom en reconeixement de la tasca que va fer a l'Acadèmia i perquè era un metge institucional. Ell era el metge de família de sempre, una figura que s'està perdent".

Reconeixement del CAP. L'altre reconeixement al doctor Calvo va arribar el 16 de març en l'acte en què el Centre d'Atenció Primària (CAP) va prendre el nom de Gonçal Calvo i Queraltó. Va ser un acte emotiu on no faltava cap membre de la nombrosa família Calvo, ni les autoritats locals, ni altes institucions mèdiques, ni persones del poble que van voler recordar la figura del doctor.

L'alcalde de la vila, Antoni Soy, ha alabat la figura del doctor Calvo: "És el que es mereixia el Dr. Calvo i és la primera de les coses que des del consistori volem fer en reconeixement a la seva tasca professional que va fer a la vila d'Argentona, però també la seva tasca humana amb les persones que ha ajudat". En la mateixa línia s'expressa la líder socialista, Montse

Isabel Vergés, vídua del doctor, descobrint la placa del CAP.

Brugal: "Ja era hora fer-li un homenatge així perquè respon a la voluntat d'una majoria de vilatans que tenen un record molt bo de la seva personalitat i del servei que ha fet al poble. Ell va fer un exercici d'argentonisme continuat". Per la seva part el líder de Convergència i Unió, Joaquim Casabella, va recordar que "Gonçal Calvo va ajudar moltes famílies i es mereix el reconeixement de la gent d'Argentona". I segons el cap del Partit Popular, Fede Ureña, "era una persona que en el camp de la medicina i en tasques humanitàries va estar sempre allà i des del nostre partit som partidaris de dedicar places, carrers i llocs institucionals a gent de la nostra vila perquè és una manera de fer història del nostre poble".

Un home obert. "Només sabent que a casa seva deixava la porta oberta, ja sabies com era ell. Estava obert a tothom i ho donava tot pels seus pacients. Quan tenia festa els anava a veure a l'hospital. Era més que un metge i anava més enllà del que li tocava fer." Així recorda Jordi Almirall al doctor Calvo, un record que malgrat els anys el poble mai oblidarà.

Quasi dos anys després de la seva mort, el doctor Gonçal Calvo torna a ser actualitat amb dos nous homenatges que ha rebut la seva persona. Tot per deixar plasmada per sempre la feina d'aquest argentoní incansable en la memòria del poble.

Coses d'aquí

Rosa Masó

Un pas més

Era un dia d'hivern de l'any 1998 (9-01-98) quan per decisió popular es va aconseguir que l'Ajuntament d'Argentona fes el nomenament de fill adoptiu de la vila a en Gonçal Calvo, el nostre Dr. Calvo. Ara, quan entrem a la primavera el 17-3-02, s'ha fet un pas més. Anomenar el Centre d'Atenció Primària amb un nom propi: el del Dr. Gonçal Calvo i Queraltó. Crec que el nostre poble li deu aquest agraïment i d'altres. Encara queda el compromís de posar el seu nom a un carrer o plaça. En Gonçal era una persona agraïda, compromesa, responsable i treballadora. "Penseu que seré un fill agraït i fidel fins el dia que m'acompanyeu, per última vegada, en aquesta església, per encomanar-me a Déu..." Aquestes paraules pronunciades amb motiu del seu nomenament com a fill adoptiu donen el seu testimoniatge.

En Gonçal ens va deixar sense la seva companyia, acolliment i compromís el 18 de juny del 2000.

Ara, després de quasi dos anys de la seva absència, el poble a través de la iniciativa de l'Ajuntament i amb el vistiplau del Servei Català de la Salut fa un gest que Ell segur que agrairia.

Escoltant les paraules que va dir la seva esposa, els que érem allà ens vam emocionar. És tan fàcil recordar el seu compromís, la seva implicació a tots els nivells socials, que és fàcil d'imaginar com n'estaria, de content, davant d'aquest fet.

Em vénen tants records, tantes vivències...

La seva presència davant d'actes reivindicatius com aconseguir el desviament del trànsit del carrer Gran a la ronda Exterior, la jornada de neteja i plantada de flors a la Font Picant l'abril del 78... Estic segura que estaria tan content com ho estem nosaltres, sabent que per fi aquesta Font Picant és ja del poble. Entre tots s'ha aconseguit. Tu també, Gonçal!

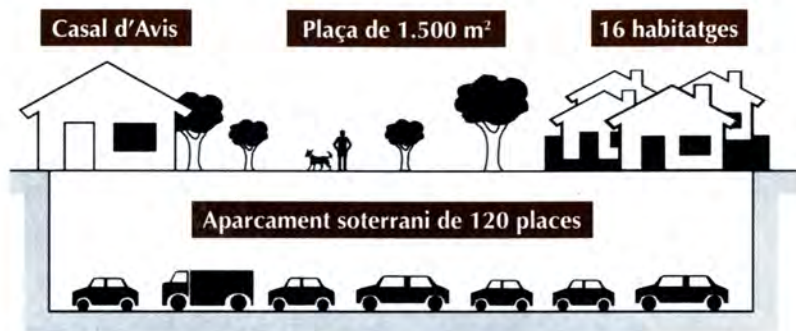
REVOLUCIÓ

Fa temps que Can Doro era motiu de converses de vilatans i de polítics. No se sabia què s'hi faria. Uns deien que s'havia de mantenir el seu aspecte de plaça, altres que s'hi podria fer el mercat municipal i hi havia qui apostava per fer-hi aparcaments i reduir d'aquesta manera la manca d'estacionaments al centre de la vila. Després de tants debats sobre el futur del pati de Can Doro, l'Ajuntament ja té clar què s'hi farà.

Canvis a Can Doro. I és que el que es farà a l'espai de Can Doro i voltants és una autèntica revolució arquitectònica que donarà un gir de 180 graus a la imatge actual. En primer lloc es crearà una nova plaça al costat mateix de l'Ajuntament on es podrà fer activitats diverses com ara fires i exposicions a l'aire lliure, activitats externes relacionades amb el Casal d'Avis, un espai complementari per a casaments civils i altres actes desenvolupats al Saló de Pedra i als Jutjats, i pregons i recepcions des del nou balcó de l'Ajuntament. Aquest balcó és una novetat que el consistori troba molt interessant i que s'emmarca dins d'altres remodelacions que patirà l'edifici de l'Ajuntament Nou, com ara la nova cara que tindrà la façana, la nova entrada (que se situarà a la plaça de nova creació) i el cobriment de l'actual terrassa per ampliar l'espai dedicat a les oficines. Altres novetats seran la creació d'un Centre Cívic amb un ús principal per al Casal d'Avis i els nous habitatges que es construiran en aquest emplaçament. Però el que agrairan més els vilatans de ben segur que serà la creació d'un aparcament soterrani amb capacitat per a 120 places de pàrquing i la Font de Sant Domingo, que perdrà les seves escales per situar-se al mateix nivell del carrer.

INVERSIÓ CONJUNTA CAN DORO - VELCRO: 13'8 Milions d'Euros (2.300 Milions de Ptes.)

REMODELACIÓ DE CAN DORO-PLAÇA DE VENDRE

SUPERFÍCIE TOTAL DE L'ACTUACIÓ: 1.953 m²
INVERSIÓ: 5'4 Milions d'Euros (900 Milions de Ptes.)

Canvis a la Velcro. I si Can Doro canviarà de cara, el mateix li passarà a l'antiga fàbrica Velcro, on anirà a parar el nou mercat municipal. El mercat se situarà a la planta baixa, on actualment hi ha el Casal de Joves, despatxos d'entitats i les dependències de Serveis Socials, i estarà plantejat com un carrer comercial cobert, amb les parades a banda d'un únic carrer amb capacitat per a 18 parades i una superfície global de 960 metres quadrats. La zona de serveis del mercat se situarà a la planta soterrània, que es condicionarà per acollir-hi el magatzem, les cambres frigorífiques, la deixalleria i zona de càrrega i descàrrega, a més d'una petita zona d'aparcaments destinats a treballadors del mercat i altres destinats als residents dels 30 nous habitatges que es construiran al costat d'aquestes dependències. A part del mercat es crearà una nova plaça amb

la voluntat de dotar els nous equipaments d'un espai annex d'accés i de relació ciutadana. Aquest espai permetrà la realització del mercat setmanal i de fires alternatives o complementàries.

I un dels aspectes actuals que canviarà més serà la ubicació del Casal de Joves, que se situarà a la primera planta i tindrà un accés directe des de la nova plaça.

En definitiva, una autèntica revolució que costarà en total 2.300 milions de pessetes, o el que és el mateix: 14 milions d'Euros. Però que la gent no s'espanti, perquè aquesta forta inversió no suposarà cap endeutament per a les arques locals, ja que tot queda vehiculat a través de l'empresa municipal Argentona Projectes, que presideix el regidor d'Habitatge, Jordi Pinart. El mateix Pinart va explicar la fórmula mixta de finançament que s'utilitzarà en aquestes dues grans actuacions:

Al matí del 14 de febrer l'alcalde, Antoni Soy, la regidora d'Urbanisme, Montse Brugal, i el regidor d'Habitatge, Jordi Pinart, van reunir els mitjans maresmencs al Saló de Pedra de l'Antic l'Ajuntament. Se'ls veia nerviosos però feliços davant la notícia que estaven a punt de donar. Acompanyats d'un reproductor de diapositives els tres polítics van anunciar una autèntica revolució arquitectònica que canviarà la cara a Can Doro i a l'antiga fàbrica Velcro. Més de 2.300 milions destinats a equipaments socials, comercials, d'habitatge i d'aparcament donaran una altra imatge al centre de la vila.

AL CENTRE

“Constituirem empreses mixtes en què l'Ajuntament aporta un 30% i les empreses privades el 70% restant. Això és el que ens permet tirar endavant aquestes operacions sense cap cost”.

Reunió amb els botiguers. Després de felicitar-se per aquest gran projecte, l'equip de govern té pendent les negociacions amb els botiguers de la vila, que són els qui tenen preferència per tenir la botiga al nou mercat. “En les reunions que hem tingut amb la Unió de Botiguers sempre els hem deixat clar que si algun d'ells està disposat a assumir aquesta superfície comercial no només no hi tenim cap inconvenient sinó que té preferència.” La regidora d'Urbanisme, Montse Brugal, creu que la idea d'aquests projectes comuns és revitalitzar el centre de la vila: “Volem modernitzar el centre però sense canviar el caràcter del poble que ens estimem tal com és. Contraposem dues coses: la rehabilitació

i la modernització amb la conservació”.

Les crítiques de l'oposició. I en una gran operació com aquesta sempre hi ha opinions positives i altres de negatives. Les crítiques més dures han arribat per part dels partits de l'oposició (PP i CiU), que s'han queixat que l'equip de govern ha decidit aquesta gran inversió sense tenir-los en compte. “La seva gestió ha estat d'esquenes als grups municipals de l'oposició i a esquenes del Consell d'Administració d'Argentona, cosa que ens porta a ser prudents en la nostra valoració. Se'ns ha anunciat el que es faria quan tot ja estava dat i beneït tot i que estem, en part, d'acord en el projecte, però l'oposició no vam poder aportar-hi res, tan sols el que ja s'havia decidit”, es queixa el líder del Partit Popular, Fede Ureña.

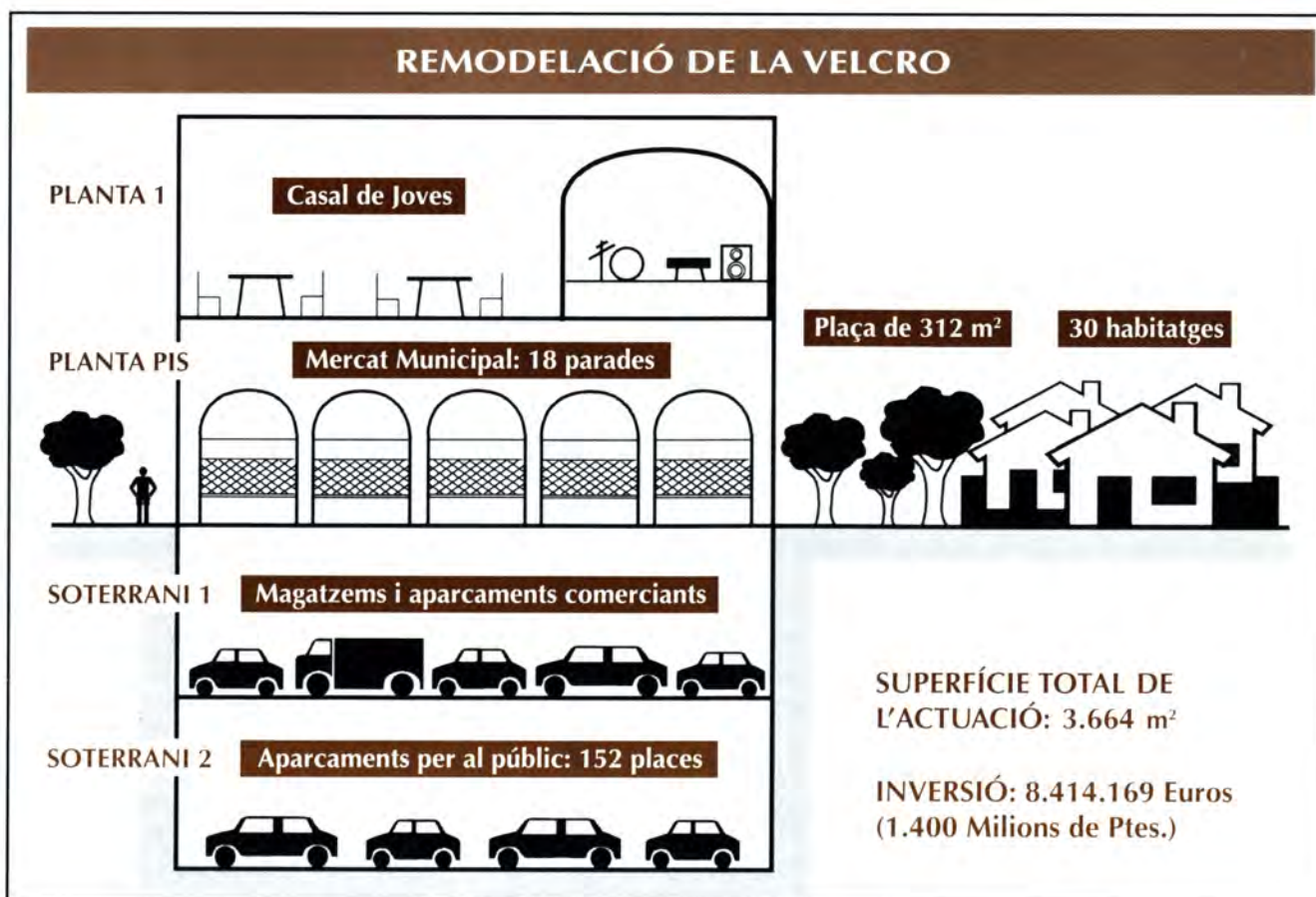
Per la seva part el líder de CiU, Joaquim Casabella, en fa una valoració positiva, “tot i que s'ha d'estudiar. El projecte de Can Doro el trobem molt positiu perquè

ajuda a reviuir el centre del poble. El de la Velcro també és positiu però creiem que s'ha de replantejar l'àrea comercial del poble i fer una cooperativa entre els botiguers per tal que la gent no marxi tant a comprar fora del poble. La Unió de Botiguers s'hauria de replantejar aquest tema”.

Però Ureña es mostra molt dur amb el consistori perquè: “el que no pot ser és que la gran inversió que es va fer a la Velcro no hagi servit per a res. S'han fet una sèrie d'infraestructures, s'han gastat diners públics de tots els argentonins perquè ara allò no serveixi per a res. Són uns projectes molt agosarats i segurament són necessaris per a la vila. Però realment ens estem preocupant molt dels grans projectes i hem descuidat el dia a dia del que necessitem els argentonins”.

Tot i així encara s'han d'ultimar petits detalls per fer realitat aquestes operacions que han de comptar amb les idees i l'esforç de tots plegats.

13

COSES DE LA VILA

10.142 habitants

En el ple de febrer es va fer oficial el nou padró municipal d'Argentona, que el 31 de desembre del 2001 registrava un número de 10.142 habitants. L'assoliment d'aquesta xifra, ja coneguda extraoficialment des de fa uns mesos, implicarà una sèrie de canvis per al municipi. Els més importants: l'augment de la quantitat de diners que l'Estat destina a la vila i l'increment del nombre de regidors, que de 13 passarà a 17. El ple corporatiu també va donar llum verda al canvi dels dies d'obertura festius dels establiments comercials. En aquest sentit es va acordar que els botiguers obrin el 5 d'agost, que és festa local, en lloc de fer-ho el 15 d'agost, que és un dels festius establerts per la Generalitat perquè els comerços no tanquin.

Última Nit

Els preparatius per a la Nit de l'Esport del 2002 continuen en marxa. Enguany la reglamentació ha variat, i no hi haurà tantes categories, sinó guardons més oberts. Aquesta tercera Nit de l'Esport d'Argentona, que se celebrarà el 14 de juny a Can Baladia, serà molt especial ja que segons ha comentat el regidor d'Esports, Mateu Piñol, serà l'última d'aquesta legislatura, i és que l'any que ve al juny hi ha eleccions i Piñol no vol que es barregin les coses.

Xerrades sobre immigració

Els musulmans i els processos migratoris van ser l'eix central del cicle de xerrades-col·loqui organitzat per l'Ajuntament. Durant quatre setmanes, una trentena de persones van assistir a diverses conferències sobre un dels temes més actuals de la nostra societat, la immigració. L'encarregat de donar el tret de sortida al cicle va ser l'historiador Víctor Pallegà, que va parlar de l'estat social i polític del Magrib i de la postura d'Occident davant d'aquesta situació. L'antropòloga Dolors Juliano va centrar la seva ponència en les dones immigrants i en la doble marginació que pateixen: d'una banda per ser dones i de l'altra per ser immigrants. El també antropòleg Jordi Moreres va parlar del paper integrador que tenen les mesquites en la nostra societat. Per últim, Lluís Miquel Narbona va posar èmfasi en les polítiques migratòries que duen a terme les administracions.

Fernández als Dragons

Diuen que el somni de qualsevol jugador de bàsquet és arribar a l'NBA. En el cas del futbol americà de casa nostra, aquest somni significa fitxar pels Dragons. Això és el que ha fet un jugador dels Llops d'Argentona. El premianenc Albert Fernández forma part del FC Barcelona Dragons des del febrer passat, en què ja va viatjar amb la resta de companys a l'stage de Tampa (Florida, EUA).

Fernández no ha estat seleccionat pels Dragons perquè sí. El línia defensiu dels Llops ha completat una evolució sensacional que no ha passat desapercebuda als entesos d'aquest esport. Al novembre a Frankfurt, en les proves de selecció de l'NFL Europa, l'Albert va cridar l'atenció dels entrenadors pel seu elevat sentit de la tècnica però presentava dos aspectes a polir: la corpulència i l'anglès. Dos detalls que no han estat cap obstacle per a la seva contractació. És el primer Llop que fa el salt al futbol americà professional.

Reformes a la Riudemeia

La Generalitat reformarà les finestres de l'Escola Bernat de Riudemeia. La Delegació d'Ensenyament ha anunciat que de cara al proper estiu, es procedirà al canvi i renovació de les finestres de les classes de primària perquè no complien la normativa exigida. Els antics finestrals es reemplaçaran per d'altres adaptats als nous temps. El principal canvi està relacionat amb el sistema d'obertura. Aquest canvi respon a una sèrie d'actuacions que l'any passat ja es van preveure en la revisió general de l'Escola. L'any passat es va renovar el parvulari i ara li ha tocat el torn a la part antiga del col·legi. Aquestes accions s'inclouen dins la programació de la Generalitat per a la reforma, adequació i millora dels centres educatius del municipi de cara al 2002.

La Generalitat assumeix la despesa del canvi de finestrans, mentre que l'Ajuntament, per la seva banda, es fa càrrec del cost del canvi dels sanitaris. Aquest estiu, el consistori té previst renovar els vàters perquè són vells i estan fets malbé.

Puig i Cuixà

"Josep Puig i Cadafalch. Mestre de l'Arqueologia Catalana i Sant Miquel de Cuixà" és el títol de l'exposició que es va inaugurar el 3 de març passat al Museu del Càntir. La mostra oferirà una àmplia visió de la vida i la figura del polític i arquitecte català, això sí, relacionada amb Sant Miquel de Cuixà. La relació entre Puig i aquesta localitat va ser molt estreta. Puig va passar llargues temporades en aquest poble de la Cerdanya. Allà s'hi va refugiar durant la Guerra Civil Espanyola, època que va aprofitar per estudiar l'arquitectura de l'església de Cuixà. L'exposició sobre Puig i Sant Miquel de Cuixà és fruit de les experiències viscudes per l'organitzador de l'exposició, Jaume Lladó, i és que Lladó va conèixer l'arquitecte en persona.

COSES DE LA VILA

Comencen la Sala

La remodelació de la Sala Argentona ja està en marxa. A mitjan febrer van començar ja els treballs de restauració de l'edifici amb preparatius com la delimitació del recinte que ocuparà l'empresa Teyco, encarregada de l'operació. La primera fase de l'obra de la Sala serà fonamentalment un treball de maquinària, ja que es començarà amb l'excavació i extracció de terres dels soterranis que tindrà l'equipament. El procés d'excavació portarà en principi força enrenou, sobretot pel constant trànsit de camions d'entrada i sortida que es produirà a la zona d'influència de la Sala Argentona. En dos anys, segons estipula el contracte inicial, la remodelació de l'emblemàtic edifici argentoní ha de quedar enllestida. D'altra banda, s'ha confirmat una nova subvenció del FEDER (Fons Europeu per al Desenvolupament Regional) de 40.000 euros, més de 6 milions i mig de pessetes. Aquest ajut s'afegeix al que el mateix FEDER va concedir a la Sala argentonina per valor de 40 milions de pessetes. La xifra assolida per al període 2002/03 és molt inferior a l'anterior, però l'alcalde, Antoni Soy, destacava que és de les més elevades comparativament que s'han concedit enguany en l'àmbit català. Alhora, el consistori continua mantenint esforços per obtenir l'1% cultural dels ministeris de Foment i Cultura per a l'actuació conjunta en el patrimoni històric.

Operació himne

L'Associació de Pares i Mares de l'Institut d'Argentona ha engegat el projecte "Operació Himne". Tal com si es tractés d'una seqüela d'*Operación triunfo*, l'APMA del centre d'ensenyament secundari ha organitzat un concurs per escollir la cançó insígnia de l'IES. Es tracta que els alumnes de l'Institut aguditzin l'enginy i componguin un tema amb música i lletra originals. El concurs pretén aprofitar l'èxit del mític programa televisiu per aconseguir que els nois i noies del centre s'impliquin en un projecte literari i musical. Els concursants hauran de compondre un tema original que haurà de tenir una durada d'entre 1 minut i mig i 4 minuts. Les cançons es presentaran en societat el dia 24 de novembre en una gala que es farà al Centre Parroquial. Allà, si volen, els participants podran interpretar els seus temes. Si no, es buscarà algú altre que ho faci.

Com en tota gran gala es necessitarà un presentador de luxe. Tot i que no serà el popular Carlos Lozano, l'APMA pensa en alguna cara coneguda. Les cançons es podran presentar de manera individual o en grup. Tots aquells que hi estiguin interessats tenen temps de fer la preinscripció fins el 30 d'abril. Els temes, però, no s'hauran d'entregar fins l'1 d'octubre. El guanyador s'endurà un premi de 300 euros, unes 50 mil pessetes. El segon premi serà de 150 euros i el tercer de 75.

Apunts jurídics

Joan Carles Codina
Advocat

Llei de trànsit

A finals de l'any 2001, el Congrés dels Diputats aprovà el nou text que reforma l'actual Llei de trànsit. Aquesta reforma prohibeix rotundament conduir amb auriculars i parlar pel mòbil durant la conducció, llevat que el vehicle estigui equipat amb l'anomenat "mans lliures". En cas contrari, o bé el conductor no haurà d'atendre la trucada, o bé s'haurà d'aturar en un lloc segur per no posar en perill la resta dels usuaris de la via.

Un dels punts on aquesta reforma ha incidit més és en matèria de sancions. La modificació incorpora tot un repertori d'infraccions molt greus la comissió de les quals comporta una multa fins a 601,01 euros (100.000 ptes.) i la retirada automàtica del carnet de conduir per un període màxim de 3 mesos. La llei considera infraccions molt greus: la conducció sota els efectes de l'alcohol o de substàncies estupefaents, la negativa a sotmetre's a un control d'alcoholèmia, la conducció en sentit contrari, les competicions no autoritzades, la conducció temerària i, per als professionals del volant, no respectar els temps autoritzats de conducció i descans, entre d'altres.

Si una persona comet una d'aquestes infraccions catalogades com a molt greus, la conseqüència immediata és la retirada del carnet per un període de 3 mesos. Si en un temps inferior a 2 anys comet dues d'aquestes infraccions, la retirada pot ser definitiva. I si en aquest temps n'acumula 3, suposarà la revocació del permís de conduir. Aquest càstig podrà substituir-se per una retirada de carnet de 3 mesos sempre que el conductor assisteixi amb profit a un curs de reciclatge i sensibilització en un centre autoritzat.

Com a corol·lari, és evident que es produeix un enduriment de les infraccions i de les sancions.

Teyco ja ha iniciat la remodelació de la Sala.

La Sala i també la Font Picant

Entesa per Argentona (L'Entesa)

La Font Picant requeria un acord equilibrat entre l'Ajuntament i la propietat. Un bon acord com el que hem aconseguit. No es pot dir seriosament i de forma responsable que la Font Picant es podia aconseguir sense cap cost per a l'Ajuntament. Els grups de l'oposició, d'una banda, ho han dit, i de l'altra, s'han contradit.

Tant la Sala com la Font Picant ja són del poble. És la resposta clara a l'article d'un grup de l'oposició al *Cap de Creus* de febrer de 2001, titulat «La Sala o la Font Picant?». Hem arribat a un acord amb la propietat per tal que la Font Picant i tot el bosc del seu entorn sigui propietat de l'Ajuntament i, per tant, d'Argentona. Serà terreny forestal i no s'hi faran edificacions urbanes, una de les reivindicacions històriques i actuals de tot el poble. Una notícia molt esperada, de les que formen part d'un projecte de poble. L'Ajuntament rep la Font Picant (90.978,42 m²) i una compensació econòmica de més de 180 mil EUROS per tal d'arreglar-la. En contrapartida s'ofereixen a la propietat dues parcel·les situades a Can Cirés amb un valor equivalent, tal com s'exigeix en tota permuta.

La Font Picant requeria un acord equilibrat entre l'Ajuntament i la propietat. Un bon acord com el que hem aconseguit. No es pot dir seriosament i de forma responsable que la Font Picant es podia aconseguir sense cap cost per a l'Ajuntament. Els grups de l'oposició, d'una banda, ho han dit, i de l'altra, s'han contradit. Uns diuen que es podia aconseguir deixant construir al bosc del voltant, una solució que és justament el contrari del que el poble ha reivindicat sempre i que tindria un important cost ambiental i econòmic. Els altres ens deien a l'article esmentat que les parcel·les de Can Barrau s'haurien d'haver dedicat a recuperar la Font Picant en lloc de finançar la rehabilitació de la Sala. Però cert, per què les parcel·les de Can Barrau eren bones per aconseguir la Font Picant i les de Can Cirés no? Siguem seriosos, senyors.

Amb la permuta el patrimoni municipal és exactament el mateix amb la diferència bàsica que s'ha aconseguit la Font Picant. És idèntic al cas de la Sala i les parcel·les de Can Barrau. Des del moment en què hi ha hagut informacions concretes a donar, l'oposició ha estat puntualment informada (els que han vingut a les reunions convocades) sobre la Font Picant. El que passa és que, vista l'experiència anterior, s'ha optat per una negociació tenaç però discreta.

El més important, però, és que la Font Picant fins ara no s'havia aconseguit i ara ja és del poble: d'això se'n diu eficàcia en la gestió del govern. I s'ha aconseguit amb un acord econòmicament equilibrat entre l'Ajuntament i la propietat privada: d'això se'n diu eficiència i economia de la gestió municipal.

Ja tenim la Font Picant

Grup Municipal del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)

L'obtenció de la Font Picant i el seu entorn ens ha de permetre recuperar un dels nostres signes d'identitat, a més del que significa l'obtenció d'un espai gran a tocar del nucli del poble, amb una tradició tan arrelada en el seu ús i gaudi.

Ja tenim la Font Picant!!! Hem assolit una de les grans fites de la població d'Argentona. L'obtenció de la Font Picant i el seu entorn ens ha de permetre recuperar un dels nostres signes d'identitat, a més del que significa l'obtenció d'un espai gran a tocar del nucli del poble, amb una tradició tan arrelada en el seu ús i gaudi.

La recuperació de les fonts que tossudament i amb il·lusió estan procurant els amics del Grup de Fonts, enllaça amb la voluntat de no deixar perdre la riquesa de les aigües que ens volten i mantenir el patrimoni natural en bon estat per a la seva utilització i el respecte amb què l'hem de tractar.

Ara ens cal dotar-la amb les funcions i activitats que garanteixin el seu manteniment, pot complir diferents funcions: punt d'informació dels diferents itineraris esportius i mediambientals proposat des de diferents entitats; organitzar la freqüentació al medi natural, i facilitar la celebració d'actes massius o la simple trobada per dinar d'un grup d'amics, amb serveis que la facin atractiva.

Ara tenim el repte de definir què fem a la Font i el seu entorn, com en garantim el manteniment i funcionament en bones condicions. Volem fer servir mecanismes per recollir opinions, idees i propostes de les persones interessades per poder facilitar la participació de tothom.

Al mateix temps, ens agradaria fer un recull de dades, documents, fotos, història i anècdotes de la Font Picant, per poder ampliar el fons documental.

Coincidireu amb nosaltres a considerar la Font Picant com la joia de la corona de les nostres fonts, segurament la més emblemàtica, per això estem alegres i podem dir: "Felicitats, Argentona!!!"

Acord electoralista

Des del Grup Municipal de CiU compartim la joia de la recuperació de la Font Picant per al poble d'Argentona. Nosaltres, igual que tots els altres partits de la nostra vila, hem estat anys darrere d'aquest objectiu, i ara celebrem com tothom la seva recuperació per al poble.

Dit això, també volem manifestar el nostre rebuig a com s'ha portat aquesta recuperació (millor dit, compra) de la Font Picant a la família Jover.

Per molt menys del que ara s'ha pagat, el poble d'Argentona l'hauria pogut tenir abans, però quan CiU era al govern municipal, els mateixos que ara es vanaglorien d'haver pagat 130 milions de pessetes (786.000 euros), incloent Esquerra Republicana de Catalunya (aleshores soci de govern), varen negar-nos el seu suport si en pagàvem més del que segons ells Argentona podia, el valor d'una parcel·la de Can Barrau.

És clar que aleshores les eleccions no eren a un any vista i no els calia foto electoral. És per això que tot i alegrant-nos molt que la Font Picant sigui de propietat municipal vàrem haver d'abstenir-nos en la votació, perquè enteníem i continuem entenent que en el preu final de la compra van tenir més pes els interessos de benefici electoral que els interessos del poble d'Argentona.

Aquesta manera de fer de l'actual equip de govern municipal, també la podem veure en la suposada millora que significarà per a Argentona la remodelació de l'illa de la Velcro.

Creiem que és un altre gest molt car per a Argentona, és un pla especulatiu, i amb punts molt foscos, com ara el d'haver prescindit de l'opinió dels veïns afectats, no haver aclarit el futur de les entitats i centres cívics actualment instal·lats a l'edifici, o el canvi de qualificació dels terrenys que estan al voltant de l'escola del Cros, que han passat de poder-se edificar planta més un pis a planta més tres.

A qui beneficia aquest canvi en la qualificació? S'està pagant quelcom a algú? Per tots aquests dubtes i d'altres com aquests CiU hi va votar en contra.

Els membres del Grup Municipal de CiU estem a l'oposició, però seguim vetllant per tal que a Argentona les coses es facin bé, i quan pensem que no s'hi fan tenim l'obligació de denunciar-ho.

La Font Picant

Per fi, després de molts anys, sembla que recuperem la Font Picant. En el darrer ple es va aprovar la cessió dels terrenys perquè siguin de propietat municipal. El Partit Popular va donar amb el seu vot el suport a l'equip de govern.

Bé, si en un primer moment estem satisfets per la recuperació d'aquest espai tan emblemàtic per a tots nosaltres, no és menys cert que no estem satisfets de la gestió portada per l'equip de govern. Una altra vegada ens trobem menyspreats a l'hora de participar en projectes o temes importants. El Partit Popular ja des de l'anterior legislatura va treballar amb força, va demanar la creació d'una comissió, que va tenir la tasca de portar propostes i conèixer la situació de les negociacions de la Font Picant. Va treballar bé i d'una manera constant i clara, la tasca duta a terme per l'anterior equip de govern. En aquesta legislatura el PP recollia en el seu programa la recuperació de la Font. En diverses ocasions el Grup Municipal Popular ha preguntat a l'equip de govern com estava la situació de la recuperació de la Font. I la nostra sorpresa és que ens avisen d'un dia per l'altre de l'acord amb la propietat.

Ja des d'un començament ens sembla malament, per la manera, i pel fons, més encara. NO s'ha negociat, s'ha fet un "canvi de cromos", la parcel·la de la Font no té valor com a sòl urbà, si la canvia el propietari per altres parcel·les més petites, però urbanitzables, el negoci és rodó. Tot i que estem satisfets de la recuperació d'aquest lloc tan simbòlic, i ho vàrem demostrar donant el nostre vot a favor, no estem d'acord ni en la forma, ni en el fons de com s'ha portat a terme. Una vegada més l'equip de govern no ha deixat participar la resta de grups municipals en temes importants per a tota la vila d'Argentona. En els afers "Velcro" i "Can Doro", ens hem trobat el mateix. Tot això passa malgrat que a l'oposició hi està representada quasi la meitat de la població d'Argentona. Decepció és la sensació que ens envolta.

Comitè Executiu Local de Convergència
Democràtica de Catalunya (CDC)

Tot i alegrant-nos molt que la Font Picant sigui de propietat municipal vàrem haver d'abstenir-nos en la votació, perquè enteníem i continuem entenent que en el preu final de la compra van tenir més pes els interessos de benefici electoral que els interessos del poble d'Argentona.

Si en un primer moment estem satisfets per la recuperació d'aquest espai tan emblemàtic per a tots nosaltres, no és menys cert que no estem satisfets de la gestió portada per l'equip de govern. Una altra vegada ens trobem menyspreats a l'hora de participar en projectes o temes importants.

COSES DE LA VILA

Collet a *La Bíblia negra*

A principis de febrer es va estrenar a les cartelleres de tot el país la pel·lícula *La Bíblia negra*, amb l'actor de la vila Jordi Collet entre el repartiment. És un film català dirigit per David Pujol que no ha tingut, però, massa bona acollida entre la crítica. *La Bíblia negra* explica la història d'un nen que ha quedat orfe i que ha d'anar a viure en un poblet de la costa gallega amb una tieta àvia, una dona que està obsessionada perquè la criatura aprengui els ensenyaments d'un misteriós llibre antic. L'interpret argentoní té un paper secundari (com a amic del nen protagonista) al costat de Mònica Randall. Amb aquest film, en Sila, com se'l coneix popularment a la vila, debuta en el gènere de terror, tot i que Collet matisa que *La Bíblia negra* no és ben bé una cinta de por. A banda d'aquesta pel·lícula, l'actor argentoní treballa en aquests moments a Madrid en un muntatge teatral, i prepara diversos espectacles per al festival de Sitges i el Grec de l'any que ve. De feina no n'hi falta, a Jordi Collet.

Caixes per a ocells

El Parc Urbà de Sant Sebastià disposa, des de finals de febrer, d'una desena de caixes-niu per a aus. La Regidoria de Medi Ambient d'Argentona, amb la col·laboració de l'entitat Natura i el Parc Serralada, va organitzar una jornada popular per a la instal·lació d'aquestes cases d'acollida d'ocells. Se'n van col·locar de dos tipus diferents: unes de típiques i unes altres d'experimentals. Un cop instal·lades, es tracta de fer-ne un seguiment. L'objectiu és comprovar la utilitat i la necessitat de les caixes-niu. D'altra banda, a la zona s'ha escampat compost de trinxat de poda perquè rebrotin els talussos del Parc de Sant Sebastià i s'ha fet un camí de recorregut pels voltants per passejar-hi. A llarg termini, també es pretén treure els pins d'aquesta zona i afavorir el creixement de les alzines, que és l'arbre que correspon a aquests paratges.

El negret Capdevila

L'actor argentoní Quim Capdevila va debutar el 20 de febrer passat al Teatre Apolo de Barcelona en el repartiment de l'obra *Diez negritos*, d'Agatha Christie. El muntatge, dirigit i adaptat per Ricard Reguant, és, en paraules de la reina del suspens, la millor novel·la que ha escrit mai. Deu persones reben una carta signada per un desconegut anomenat Mr. Owen, que els convida a una estada en una mansió situada en una illa de la costa de Devon. El primer dia, després del sopar, una misteriosa veu acusa cadascun d'ells de tenir un passat culpable i homicida. Mica en mica, van morint un a un, i la clau sembla que és una cançó infantil titulada "Diez negritos". Juntament amb Quim Capdevila, protagonitzen l'obra Paco Cecilio, Tony Valento, Mark Sanjuán i Ferran Castells. *Diez negritos* arribava al teatre Apolo després de més de 500 funcions i molt d'èxit a la capital de l'Estat. Com és habitual en els textos d'Agatha Christie, la trama està plena d'assassinats i de molta tensió. L'argentoní Quim Capdevila es va incorporar al repartiment del muntatge quan la companyia responsable es va traslladar a Barcelona. I és que el paper que interpreta havia quedat vacant en renunciar-hi l'anterior actor que li donava vida.

Casas, a la cimera

Argentona també va ser present a les manifestacions populars que hi va haver a Barcelona amb motiu de la cimera dels caps d'Estat de la Unió Europea. Molts

vilatans van acudir a la cita als carrers de la ciutat comtal per reclamar una Europa més social. Entre ells, va cridar especialment l'atenció el jove argentoní Salvador Casas, que va aparèixer enmig de la multitud totalment despullat amb un preservatiu tapant-li la part noble, la paraula condó escrita al pit i les quatre barres guixades a l'esquena.

Casas demanava així la condonació del deute extern dels països del Tercer Món. El nu del vilatà, que va durar una hora aproximadament, estava inspirat en fets que va viure el mateix Casas a la gran manifestació antiglobalització de Praga. El cos despullat de Casas passejant pels carrers de Barcelona no va passar precisament desapercebut. El ressò als mitjans de comunicació a l'endemà va ser força destacat amb fotos als diaris Avui i ABC, i aparició al programa televisiu *Caiga quien caiga* de Tele 5.

La polèmica de les receptes

El nou mètode de recollida de receptes de l'Àrea Bàsica de Salut d'Argentona ha provocat més d'una queixa entre els usuaris del centre. Des de fa poc més de dos mesos, s'ha posat en marxa un nou sistema que limita l'horari de receptes de 12 a 1 del migdia. L'objectiu d'aquest nou mètode és poder informatitzar les dades dels pacients, saber el que prenen, com ho prenen i actualitzar els medicaments dels malalts crònics. Quan s'hagi elaborat una base de dades amb els medicaments que pren cada malalt, recollir les receptes serà un tràmit molt més àgil, i és que la majoria ja estan elaborades. La coordinadora de l'ABS, Maria Alegre, ha reconegut que l'enrenou que ha causat el nou sistema és fruit de la manca d'informació per part de l'Àrea Bàsica. Alegre també s'ha mostrat d'acord amb què de 12 a 1 no és la millor hora, sobretot per a les mares i àvies que han d'anar a recollir els nens a l'escola. Amb tot, sempre hi pot haver alguna solució. Tot i les queixes, les receptes s'hauran d'anar a buscar de 12 a 1. En un futur es calcula que el procés serà més ràpid.

COSES DE LA VILA

La Milla, per Taibí

Més de 260 atletes vinguts d'arreu de la comarca van participar en la setzena edició de la Milla Urbana d'Argentona que va celebrar-se el 24 de març. Mohamed Taibí, del Club Atletisme Gavà, amb un temps de 4 minuts i 36 segons, i Mari Paz Molero, de la Unió Atlètica Barberà, amb un registre de 6 minuts i 12 segons, van ser els guanyadors de les categories estrella, l'Open Femení i Masculí. Justament en aquesta categoria es va obtenir un dels índexs més elevats de participació de la història de la Milla.

La cursa popular també va aplegar un gran nombre de participants. Prop de 200 persones de totes les edats van formar part d'aquesta tradicional carrera, que enguany va tenir la participació d'un curiós col·lectiu: els Diables d'Argentona.

Ríos, campió d'Europa

L'atleta José Ríos ha començat amb força la nova temporada. El fondista es va proclamar campió d'Europa de cros per equips en la prova disputada al circuit

de Saint Junin (França) el 3 de febrer passat. Integrant de la formació Adidas, Ríos va ser un dels grans animadors de la cursa com a part del grup capdavanter. La victòria individual se la va endur el seu company d'equip, Alberto García. Ríos va acabar sisè, evidenciant el seu bon estat de forma. Tres setmanes després va reva-lidar el títol estatal per equips també amb Adidas. Ríos va entrar en quart lloc a l'arribada del circuit de Jaén, tot i que no va tenir un bon dia en l'aspecte físic.

El corredor argentoní va completar la seva excel·lent temporada hivernal amb el subcampionat individual de cros a Vitòria. A Pepe Ríos només el va superar el campió sorpresa, Txema Martínez. L'única decepció de l'any va produir-se el 24 de març al Mundial de Dublín. Ríos va arriscar massa en la sortida, intentant seguir els africans, i va patir una "pàjara" que amb prou feines el va deixar finalitzar el recorregut. Després d'ocupar el lloc número 63, va haver de ser atès pels metges en travessar la meta per administrar-li sèrum. El fondista de St. Miquel del Cros va estar molt lluny del 35è lloc assolit l'any passat a Ostende. Malgrat tot, Ríos treia conclusions positives del Mundial a Irlanda.

radiocassets, documentació diversa i telèfons mòbils, alguns dels quals, casualment, eren els mateixos que havien estat robats a Argentona.

L'autor dels robatoris va ser detingut quan procedia a retirar el cotxe del dipòsit municipal.

Bus estrenat

El 12 de març passat es va obrir oficialment la línia d'autobús que connecta Sant Miquel del Cros amb Argentona i Mataró. El director general de Ports i Transports de la Generalitat, Enric Ticó, les autoritats de la vila i el director de l'empresa Barcelona Bus, Francesc Sagalés, van inaugurar el nou transport. Es tracta d'una línia independent a la ja existent que està perfectament connectada amb la resta de mitjans de transport de la comarca. La nova línia és un minibus que farà 13 viatges al dia excepte els dissabtes a la tarda i els diumenges i festius, en què no hi haurà servei. Ticó ha explicat que de cara al mes de maig el vehicle estarà adaptat a les persones amb minusvalidesa física.

Lladre enxampat

La policia de Vilassar de Mar va detenir a principis de març un home de nacionalitat marroquina veí de Premià de Mar com a presumpte autor de diversos robatoris a l'interior de cinc vehicles d'Argentona. La policia argentonina havia rebut cinc denúncies de diverses sostraccions a cinc cotxes estacionats als carrers Molí, Badalona, Feixes, Mestre Falla i Madà. En concret, els propietaris dels vehicles van denunciar la desaparició de radiocassets, documentació, telèfons mòbils i targetes de crèdit. Segons va informar el cos de seguretat local, el mètode utilitzat per obrir els cotxes era força rudimentari. El lladre va fer servir una palanca per fer pressió entre la porta i el vidre, i així poder entrar dins el cotxe. El dia següent, el servei de grua de Vilassar de Mar va retirar un vehicle mal estacionat amb el maleter obert. A dins, la policia hi va trobar

Xoc ferroviari

Dissabte 30 de març una tragèdia ferroviària va despertar la localitat tarra-gonina de Torredembarra en colosionar frontalment un tren regional amb un Euromed. L'accident va causar tres morts, 91 ferits i molts nervis entre la gent que viatjava en els combois. Una de les persones que es van veure involucrades a l'accident va ser l'argentonina Miriam Blanco que tornava de València amb una amiga en el cinquè vagó de l'Euromed. Tot i el nervis i les ferides lleus que va patir, Miriam Blanco va poder sortir del vagó pel seu propi peu. De tota manera va ser traslladada a l'Hospital Sant Joan de Reus on un cop curada la van donar d'alta. Tant Blanco com la resta de viatgers de l'accident han presentat accions legals contra RENFE pel que va passar.

Lluís S. Morgan

La vitalitat de Ca l'Ànima

Fa de bo asseure's al pedrís d'una casa de pagès i sentir parlar la gent gran de la masia, que afortunadament no sempre et parla de la decadència pagesívola, alguna en queda encara, i com una excepció, que ens mostra la seva vitalitat. Aquest és el cas de Ca l'Ànima.

Situada al veïnat de Traià sota el turó de les Olivelles, sembla talment una atalaia que vigila als seus peus les runes de la capella de Sant Jaume, de la capella que abans d'estar sota l'advocació d'aquest sant, ho havia estat de Sant Cugat, aquell sant que va cristianitzar la gent del Maresme, i entre ells, les suposadament matoronines Juliana i Semproniana.

A mitjan segle XIX Ca l'Ànima també era coneguda com a Can Caralt, perquè era una de les moltes propietats del senyor Josep de Caralt i Sala, important indus-

trial i polític fill de Llavaneres. Ell va ser un fervent enemic de l'autonomia catalana, que va arribar a ministre, i el 1916 Alfons XIII el va nomenar comte de Caralt. Actualment és propietat de la família Calafell, que l'ha conservada i restaurada amb molt de gust: ha tret una paret que formava un clos al pati i que li ha donat amplitud i vistositat.

A la façana hi ha la data de la seva construcció (1616), portal dovellat, i totes les cantoneres amb carreus de pedra, així com els finestrals del primer pis, a més de dues obertures que conserven els festejadors també de pedra. El seu celler, gran, tot ell de pedra vista, llueix un ampli finestral que il·lumina dues impressionants i antigues premses, una d'elles també dels anys 1600.

Davant de la casa trobem un safareig on

neda una parella d'ànecs de coll verd, i a sobre de la pica, una font acabada en forma piramidal tota ella recoberta d'esplèndids mosaics del segle XVIII en els quals es veuen les figures de Sant Joan i Sant Miquel, i una inscripció llatina que, més o menys ben traduïda, diu així:

"Nosaltres som estadants i custodis. Han fet aquesta font, i en comunitat, Joan Antoni Andreu i Miquel Forner, ciutadans de Mataró. Any 1765."

Recordem que quasi tot el veïnat de Sant Jaume de Traià va ser de Mataró fins el 1840, en què varen permutar-lo pels veïnats de la Torre i del Pla d'en Boet. O sigui que Argentona va rebre una gla a canvi de donar un roure. Com sempre, el peix gros es menja el petit, que ja està vist i comprovat.

ARXIU MUNICIPAL (ALFONS GUELU)

El Centre Parroquial s'apunta al carro de les noves tecnologies

Centre Parroquial d'Argentona

El Centre Parroquial presenta: el nou **Xip-xap**
ara més divertit, més pedagògic i més genial que mai!!!

Pensat per a mainada de 7 a 12 anys.
Tots els dissabtes durant una hora i mitja i mitjançant les Arts Escèniques i professorat especialitzat:

- S'afavorirà el creixement humanístic dels nens i noies a través del coneixement de les arts escèniques
- Es potenciarà la capacitat d'expressió i creació mitjançant les representacions teatrals
- Coneixeran i posaran en pràctica tècniques d'escenografia, il·luminació, so, vestuari, maquillatge, text i interpretació.
- Seguint un procés lògic creatiu d'un espectacle teatral, cada nen/a podrà desenvolupar aquell àmbit que més li agradi (actor/actriu, il·luminació, so, escenografia, producció...) fins culminar amb la representació de l'obra.

EL CENTRE
C/ Ben Nat de Rude Meia, 4
tel. 937971320
webmaster

BENVINGUDA JUNTA ESPLAI XIP-XAP COOPERACIÓ
Cartellera

elcentru.com

Tot i que molts encara es resisteixen a acceptar-ho, està clar que estem totalment immersos en les noves tecnologies i qui no s'apunta al carro pot quedar-se endarrerit. Això ho ha vist clar una entitat quasi centenària com és el Centre Parroquial, que ha creat la seva pròpia pàgina web: www.elcentru.com, amb informació sobre l'entitat i les moltes activitats que organitza al llarg de l'any.

"Era un projecte que ens vam començar a plantejar l'any 1999, durant el 85è aniversari de l'entitat. Vèiem clar que per estar al dia ens havíem d'introduir al món de les noves tecnologies i creïem que el primer pas a fer era el de construir una pàgina web", explica Pep Alsina, de nou president del Centre Parroquial després que ningú es va presentar a les eleccions per ser president de l'entitat. Pep Alsina va parlar amb Oriol Alsina (que tot i que comparteixen cognom, no tenen cap lligam parentiu) perquè s'encarregués de dissenyar-la. Però la conversa va quedar allà per manca de temps d'ambdues parts per tirar endavant el projecte.

El projecte va endavant. Entre finals del 2001 i els inicis del 2002 les dues parts es van posar a treballar de valent per enllestir-ho al més aviat possible. "Vaig tenir la sort que em van deixar molta llibertat per crear i això sempre s'agraeix", comenta Oriol Alsina.

D'aquesta manera a la pàgina es pot consultar, des de principis de gener però oficialment des de finals de febrer, qui són

els components de la Junta, la cartellera de cinema i activitats que organitza el Centru, informació de l'esplai Xip-xap, l'esperit de cooperació de l'entitat i un e-mail per enviar totes les opinions, queixes o propostes.

Oriol Alsina, estudiant d'Enginyeria Tècnica d'Informàtica de Gestió, ha dissenyat una pàgina molt dinàmica. "He utilitzat el programa Flash perquè penso que és una cosa encara poc vista. Es tracta de convertir l'esteticisme d'una pàgina web convencional i fer-ne una pàgina dinàmica", deixa clar l'Oriol.

Segons el president del Centru, "aquest és el primer pas per entrar al camp de la informàtica i el que volem ara és obrir una sala d'ordinadors on els joves puguin consultar coses i rebre classes d'informàtica".

Passió pel disseny. Oriol Alsina va descobrir el disseny de pàgines web en una xerrada d'uns exalumnes de l'Escola Politècnica de Mataró, on ell estudia, que havien creat una empresa de disseny de webs. "Em va agradar molt i vaig posar-me a provar coses. Ara em sento molt bé dissenyant." Des de llavors ha dissenyat les pàgines del seu grup de música, els Aqstics (<Aqstics.com>), la del grup de teatre Terraqua (<terraqua.cultura.net>) i està treballant en el disseny de la pàgina oficial de l'Ajuntament d'Argentona. El somni d'Oriol Alsina seria poder viure del disseny de pàgines web i de música, i "de moment tot pinta força bé perquè pugui ser així".

Mirant enrere sense rancúnia

Ferran Catà

Torrent d'en Tossa

A on acaba el carrer de Mossèn Cinto Verdaguier veureu que hi ha un carreró molt estret a on van portar l'aigua i van posar vorera, travessa la plaça de Montserrat i segueix avall fins que va a parar al camp de futbol. Què queda del Torrent? Doncs el seu nom: el Torrent d'en Tossa, que és un nom que tothom guarda en el pensament.

Però hi ha una cosa curiosa que voldria manifestar perquè a mi em fa molta il·lusió: el carrer ha canviat. Aquell torrent intransitable el varen enquitranar, el varen netejar i ara és una avinguda amb més d'onze passes d'amplada. Mires enrere i veus com aquell torrent fastigós, intransitable, s'ha convertit en un carrer tan bonic i amb aquest bell nom de carrer Canigó.

Ara, tot i que és molt bonic el nom de Canigó, jo n'hi posaria un altre: carrer dels Til·lers. Això perquè el van sembrar de til·lers i quan els arbres estaven florits feia olor de til·la.

El que em va fer molta gràcia l'altre dia passejant-hi va ser un record que em va venir al cap: a un cantó hi ha sis alzines que es toquen gairebé l'una amb l'altra. Semblen braços alçats que recorden el que era el Torrent d'en Tossa. No sé de qui va ser obra però van procurar guardar aquell record posant-hi una mena de protecció perquè no es fessin malbé. Et vénen ganes de seure-hi i pensar. Sembla que estiguis en una barca i passeges el teu pensament cap a la teva joventut. Hauríem d'agrair a aquell que va tenir la intenció de respectar aquesta mitja dotzena d'alzines que ens recorden que això havia estat el Torrent d'en Tossa.

Encara que hi hagi algú que en aquells arbres tingui ganes de deixar gravat amb un ganivet el seu nom i el de la seva promesa, si us plau, respecteu-los. Si convé aneu a buscar til·la quan sigui el temps, però estimeu els arbres, estimeu els ocells que tot això és un pou de bellesa que orna i respecta el poble que tant estimem.

JORDI EGUA

El llibre d'un llibreter

Jaume Arenas, jutge de pau del poble, mai havia arribat a pensar que podria escriure un llibre. "Però sentia una sana enveja dels avis que acompanyen els seus néts, explicant-los la seva història i la història del poble, mentre que jo no ho havia pogut fer mai. Així que vaig pensar en deixar-ho escrit." D'aquesta manera el senyor Arenas es va posar a recordar per deixar impresa sobre paper la seva vida. Durant un any va anar recopilant dates, llocs on va treballar, personatges del poble que va conèixer, experiències que va viure, omplint d'aquesta manera les 146 pàgines que formen el llibre *Argentona: records d'un home del poble*. Els fills l'animen. Però Arenas vol deixar clar que la seva intenció no era publicar-ho, "van ser els meus fills i els meus néts

que em van dir que estava molt bé i em van animar a publicar-ho". "També he de destacar l'ajuda de l'escriptor Josep Lladó, que va ser el principal impulsor perquè aquest llibre es publicués i que m'ha fet un pròleg molt bonic que no sé si em mereixo", deixa clar el jutge.

Pocs són els aspectes que Jaume Arenas ha oblidat en aquest llibre. En la primera part del llibre trobem un exhaustiu repàs a la seva joventut. És el cas del primer ral que va guanyar Arenas repicant campanes la nit de Nadal, les seves experiències d'escolà i com va viure la Guerra Civil. "Hi ha coses que no tornaran però és bonic recordar-les. Jo he disfrutat molt escrivint-ho. He tornat a reviuir la meua vida. Tot i que he de dir que m'ha costat molt", comenta Arenas.

Però *Argentona: records d'un home del poble* no és un simple llibre de records, sinó que és un veritable tresor on els més joves poden descobrir costums de principis de segle a la vila. És el cas del Salpàs, un ritual que es feia per Quaresma, en el qual els escolanets i el capellà anaven per les cases del poble i el capellà tirava sal mullada amb aigua beneïda al portal de cada casa i tot seguit es deia una oració. "El que m'ha agradat molt és que dues persones que no són d'Argentona em van venir a dir que havien disfrutat moltíssim perquè havien viscut coses semblants al seu poble. I només que n'hagi fet feliços dos o tres ja és un èxit", diu content el jutge de pau.

A *Argentona: records d'un home del poble* descobrim la seva gran passió pels esports, sobretot pel ciclisme i el futbol. I és que sembla que Jaume Arenas hagi nascut amb la bici enganxada al cul i dedica una part important del llibre a parlar de la seva relació amorosa amb l'esport de la bicicleta.

Més que unes anècdotes. Les anècdotes són el veritable motor del llibre. Una d'aquestes és la d'en Pinyeiro, un xofer de tramvia que feia la guita a Arenas i els seus amics quan anaven a treballar amb bicicleta. "L'espavilat d'en Pinyeiro se'ns arrambava tant que ens fotia daltabaix de la cuneta", recorda el jutge.

Arenas dedica el seu últim capítol a explicar amb pèls i senyals la polèmica que el va acompanyar ara fa uns anys quan el van acusar d'apropriar-se diners de la seva feina de jutge de pau, i diu que "sempre em sentiré agraït als centenars de persones que em van mostrar el seu suport i que sabien, com va declarar el Tribunal Suprem, que jo era innocent".

Arenas acaba fent una recomanació: "Aconsello a la gent jove que vagi anotant tot el que viu, i com més transcorre el temps, es va convertint en història del poble. I això ho pot fer tothom". En prendre nota.

Es diu que la història d'una família va passant de pares a fills de forma oral. El problema, però, és que la memòria pot ser molt traïdora i molts detalls o batalletes que ens expliquen es poden perdre pel camí. Per això hi ha qui escriu els seus records, les seves vivències, i ho transforma en llibres que queden per sempre perquè futures generacions sempre ho puguin degustar. I el millor d'aquests llibres és que a partir de les pròpies vivències podem arribar a descobrir el poble o ciutat on l'escriptor ha viscut. Un bon exemple el trobem en el llibre *Argentona: records d'un home del poble*, que ha escrit Jaume Arenas, un llibre que ajuda a construir la història d'un vilatà, però també de tot Argentona.

El tercer home

Notxa va entrar a Vol-Ras per casualitat, per substituir un company de professió que havia de fer l'espectacle, però que es va lesionar. Joan Faneca i Joan Segalés, ànimes de Vol-Ras, ràpidament van pensar en ell per repassar la trajectòria de la companyia amb l'espectacle *Again Again!!!* "Era una època que amb Comediants em sortia poca feina perquè la companyia ha crescut molt i aquesta trucada em va anar perfecte. Em van fer una prova i en deu minuts ja els va semblar bé", explica l'argentoni. A partir d'aquí Notxa es va posar a treballar de valent per aprendre's en poc més d'un mes els gags que formaven part d'aquest repàs a la història de Vol-Ras. Hores de son perdudes i llargues jornades d'assajos, amb l'obligació d'aprendre a anar amb monocicle inclosa, van permetre a l'actor posar-se al nivell dels seus nous companys i poder estrenar l'obra el mes de juny passat. "Va ser molt dur i fins i tot m'he sorprès del resultat", confessa Notxa.

Adaptació ràpida. Després de més de nou mesos amb Vol-Ras trobem un Notxa totalment integrat en la feina de Joan Faneca i Joan Segalés. Tot i això, l'argentoni reconeix que li ha costat adaptar-se a la nova manera d'actuar que li exigeix *Again, again!!!* "El que feia a Comediants i el que faig ara són dues maneres de

treballar ben diferents. Amb Comediants tenia una idea de ritme que aquí no funciona. Amb Comediants érem molts actuant alhora i escampats, mentre que amb Vol-Ras som tres i l'energia s'ha de concentrar més."

L'argentoni descriu com a "travestí" el seu paper a l'obra, ja que com si d'un camaleó es tractés, Notxa demostra la seva polivalència transformant-se constantment de personatge. I és que si el coneixes, ja se'l veu una mica "pallasso". Mirant-lo, és fàcil endevinar que més que un actor de text, ell és actor de gest. "Així em sento molt millor, pel meu caràcter em va més el teatre de gest, d'improvisació, de moure'm, de fer caricatures." Abans d'instal·lar-se al Poliorama els tres Vol-Ras han passejat l'*Again, again!!!* per moltes ciutats per anar-la rodant abans d'arribar a Barcelona, "perquè el públic barceloní és molt crític i s'ha de portar l'obra ben preparada", diu l'artista.

Un inici tardà. L'argentoni va començar tard en el món del teatre, ja que la primera feina professional la va fer amb 28 anys. Però la passió pel teatre ja la tenia de petit: "M'agradava pujar a l'escenari i poder-me transformar, poder moure'm i fer cares. Podia fer el ximple i no passava res, i fins i tot reien. Vaig tenir molta sort d'enganxar una època on al Centru es feia molt de teatre i això em va ajudar a aprendre l'ofici". Tot i ser, de moment, el tercer Vol-Ras, Notxa no s'oblida de Comediants: "Amb ells ho he viscut tot, he après moltes coses, però suposo que ells també han après coses amb mi. Cada actor aporta alguna cosa seva a les obres. Ara estic amb Vol-Ras però no he tancat la porta als Comediants".

L'argentoni ha participat en grans esde-

veniments com és el cas de la cerimònia de clausura dels Jocs Olímpics de Barcelona, l'Expo de Sevilla i la pel·lícula *Tierra y Libertad*, del mestre Ken Loach. "Tinc la sort d'haver participat en aquests espectacles que han vist milions de persones, o haver actuat a l'Opera House de Sydney. Ha estat una sort per a mi", confessa l'actor. Davant tal currículum, a Notxa encara li queda un desig: "M'agradaria poder fer més cinema i m'encantaria poder tornar a actuar a la Sala restaurada i recordar els meus primers passos teatrals en aquest espai, ja sigui en un espectacle de Comediants o de Vol-Ras".

Ara fa un any l'actor argentoni Xavier Amatller, Notxa, rebia una trucada inesperada.

Eren Joan Segalés i Joan Faneca, fundadors de Vol-Ras, una de les companyies pioneres a Catalunya en el teatre de gest i d'humor, que el volien fitxar per participar en l'espectacle *Again, again!!!* Com que la seva feina a la companyia Comediants anava minvant, l'argentoni no s'ho va pensar i va decidir convertir-se en el tercer Vol-Ras. Després de girar per tot l'Estat, *Again, again!!!*, que reviu els millors gags dels 21 anys d'història de la companyia, s'ha instal·lat aquesta primavera al teatre Poliorama.

Sang culé

En aquests temps on les alegries per part del Barça es venen a preu d'or, són pocs els qui mantenen una fidelitat tan forta com l'argentoní Francesc Vigatà. Això ho sap del cert el president blaugrana, que va lliurar personalment el carnet de soci a l'argentoní i a 82 socis més en reconeixement als 40 anys que han estat al club.

Fill de Barcelona, però amb arrels a Argentona que el van portar a passar els estius de la seva infantesa a la vila, la passió de Vigatà pel futbol arrenca de ben petit quan la família el va fer soci del Poble Sec. Però la passió no es va quedar a la grada i va provar sort com a futbolista, jugant de jove a Barcelona, Argentona i Mataró.

Jugant a l'Argentona. Dels anys a l'Argentona, l'amo de la tintoreria en guarda excel·lents records i més d'una anècdota curiosa. Una de les coses que més recorda són les llargues jornades que dedicaven als partits. "Per anar a jugar a Vilassar de Dalt agafàvem el tramvia fins a Mataró, després el tren fins a Premià de Mar i llavors pujàvem a peu. Marxàvem a les vuit del matí i tornàvem a les 4 de la tarda. Sort que érem joves i forts", diu Vigatà, que expressa que "un dels meus somnis era el de ser futbolista professional amb el Barça, però no va poder ser".

Gràcies als veïns del barri d'Hostafrancs, on va viure fins a instal·lar-se definitivament a Argentona, Francesc Vigatà va poder anar a veure el que ha estat el seu club de tota la vida. "Els veïns em portaven al camp de les Corts quan jo era un marrec. Vaig començar a anar-hi i ja no

El 5 de febrer passat va ser un gran dia per Francesc Vigatà. De mans de Joan Gaspart, president del FC Barcelona, va rebre el carnet de soci de l'entitat blaugrana en commemoració dels 40 anys de fidelitat al club. En aquests 40 anys, l'amo de la tintoreria Vigatà n'ha vist de tots colors. Grans jugadors, grans pífies, moltes alegries, però també moltes decepcions. Tot i això ell ho té clar: **continuarà fidel als colors blaugranes fins que el cos li digui prou.**

he parat", diu el tintorer.

Un cop casat i establert al poble, Vigatà es va fer de la Penya Barcelonista d'Argentona, que ha presidit durant 17 anys. Amb la Penya, Vigatà ha voltat per tot Espanya i fins i tot l'estranger per donar suport al seu club en els esdeveniments més importants: "Hem fet molts quilòmetres amb autocar per acompanyar l'equip. Hem estat a Berna, Basilea, Madrid, Sevilla...". Tot i que ja ha abandonat el càrrec de president de la Penya, segons Vigatà ha estat molt important l'entrada de gent jove per mantenir ben viu l'esperit de la Penya. "A l'haver-hi gent nova hi ha idees noves i això és molt bo".

El record de Wembley. Són diverses les alegries que s'ha endut Vigatà amb el club blaugrana, però per sobre de tot en la seva ment hi guarda la victòria en la Copa d'Europa del 1992 al mític estadi londinenc de Wembley amb el Dream Team. "Hi vaig anar amb el meu fill i em va fer molt feliç", explica joïós l'argentoní. Però, d'altra banda, Vigatà també ha viscut les moltes decepcions que li ha causat el club blaugrana, "sobretot la fi-

nal de la Copa d'Europa de Sevilla (1986). Jugar a casa amb un estadi ple d'aficionats barcelonistes i perdre, n'hi havia per plorar".

El reconeixement que va rebre de mans de Joan Gaspart no és el primer que rep del club blaugrana: "Pel centenari en Núñez ja em va donar la insígnia de plata pels 17 anys de president de la Penya, també fa 15 anys em van donar la insígnia de plata pels 25 anys de soci", explica Vigatà.

El gran Kubala. El jugador que més ha emocionat el cor de Vigatà ha estat Ladislao Kubala. "Va arribar al club els anys 50, jovenet. Era un gran atleta amb una tècnica depuradíssima. Ara en canvi, hi ha bons jugadors però estan desmotivats i això que cobren unes milionades d'espant", diu l'expresident de la Penya Barcelonista d'Argentona.

Tot i la marxa més que irregular del grup els darrers anys ell ho té clar: "Mentre visqui sempre seré del Barça. Sóc dels que no fallen mai, ja ho saben aquí a Argentona. Amb el Barça a les verdes i a les madures".

Temperamental, tècnic, bregador... però sobretot del Cros. Pedro Sacristán juga enguany la seva tercera temporada a l'equip del veïnat sud. És un dels referents indiscutibles del conjunt verd-i-blanc, un extrem esquerre habilitós que va arribar a tenir els seus minuts de glòria a Tercera amb el Mataró de Miquel Corominas. Pedrito, un home del barri de tota la vida, combina la passió pel futbol amb la feina al bar que regenta a Sant Miquel. Un cambrer sempre disposat a servir les millors assistències i els millors gols.

Preguntar pel Maño, pel Pedrito, o pel Pedro Sacristán al veïnat del Cros, és preguntar per un dels futbolistes amb més talent que han sortit del barri als últims anys. Ningú, però, hauria donat un duro per ell quan tot just començava. "Era molt petit i gruixut, semblava una piloteta", recorda Sacristán, que afegeix: "però en canvi, tècnicament era bastant bo."

Un jugador fet al Mataró. Després d'un pas fugaç pel Cabrera i el Generación del Cros, va entrar a l'escola del CE Mataró. Des del benjamí va pujar d'una categoria a l'altra fins al juvenil del club groc-i-negre. En aquesta última època va arribar a entrenar i a anar convocat moltes vegades amb el primer equip a Tercera Divisió. Només va jugar, però, disset minuts de la segona part en un Mataró-Banyoles. En aquell temps, l'amo de la banqueta era Miquel Corominas, un tècnic amb forta personalitat. "Més d'una vegada ens havia dit: 'Vés-te'n amb la teva mare que no en tens ni idea, de jugar a futbol'. Era molt agressiu. Amb la gent jove ho pots ser perquè vol aprendre i avançar, però a la gent veterana no li pots dir certes coses. Jo vaig aprendre molt d'ell, com per exemple: abans de rebre la pilota, has de girar el cap i saber on està el company per donar-la a la primera..." Sacristán no va acabar de tenir les oportunitats desitjades i va acceptar una cessió a la Mataronesa, segons ell "l'error de la meua vida futbolística, perquè aquell mateix estiu plegava Corominas al Mataró, i potser en la següent temporada amb un altre entrenador..."

Dos anys i mig al Cros. Després d'un retorn a la Penya groc-i-negra, i d'una mala experiència a Calella a Primera Regional, Pedro firma per l'equip del barri. Faltaven pocs mesos per al final de la temporada, i Pedrito es presentava al vestidor del Cros com un reforç de luxe per acabar de lligar l'ascens a Segona Regional. Amb els verd-i-blancs va viure l'alegria del títol de Tercera i les suors d'una primera campanya a Segona patint per no

Marxant... una de gols!!

baixar. Pel mateix camí van les coses enguany. "És una categoria bonica, es juga a futbol, amb camps importants. Que si és massa per a nosaltres? No, no ho crec. Som un equip jove. El més veterà és el Ventura amb 28, i després jo amb 26. Potser falta una mica més de sacrifici de tots plegats, i en aquest sac també m'hi poso jo. Estic convençut que ens salvarem." De la UD Sant Miquel del Cros, Sacristán destaca la feina de dos directius: Pacheco i Martínez. "Es mouen molt pel barri, per l'equip. Ara vas al camp del Cros i veus un camp de futbol. Fa un parell d'anys, semblava un terreny i dues porteries. En aquest temps hem aconseguit vestidors nous i un aspecte cuidat. Es preocupen molt." En aquestes dues temporades i escaig al Cros, el davanter argentí ha mostrat una gran capacitat de lideratge; facilitat per la rematada amb una mitjana de gols per any que supera la desena, i molt, molt de temperament.

"A vegades massa. Depèn de la situació de l'equip, si funciona bé jugues més tranquil, però si no va bé, vols fer més del que pots i després et poses nerviós perquè no et surten les coses. De vegades em cabrejo, se'm creuen els cables."

Entre copes i tapes. Va deixar els estudis a segon d'FP d'Administratiu. Això de les aules no era ben bé el que li agradava, i es va posar a treballar de cambrer al bar familiar que regenta amb els seus pares al Cros: el Bar El Maño. Des de llavors no ha parat. "És molt esclau, són moltes hores. Qualsevol negoci propi té això. Si no se'n preocupa l'amo, l'empresari... malament. Però pots guanyar-te bé la vida. Que si tenim alguna especialitat? Home, diuen que els callos els fem molt bons, i també les patates braves." I el proper maig passaran per la vicaria, ell i la seva nòvia: l'Eva. Per molts anys!!!

GIL PARÉS

☎ 797 10 13

Gran, 56
08310 ARGENTONA

IMMOBILIARIA

CORREDOR D'ASSEGURANCES

Miquel Biada, 68
08302 MATARÓ

☎ 757 46 22

Els nostres clients ens demanen habitatges a la zona d'Argentona. Si vol vendre el seu pis, torre o casa vingui a Gil Parés.

ARGENTONA. OBRA NOVA: Casc urbà, torre a 4 vents en terreny de 800 m2 fent cantonada, 200 m2 edificats en una sola planta d'habitatge més garatge per a 3 cotxes, 4 habitacions dobles. 58.000.000 Ptes. (348.587,02 €).

CANYAMARS POBLE: Torre nova a estrenar, a 4 vents amb jardí completament pla, de 300 m2, consta de 4 habitacions, directe de promotor. **OCASIÓ** 34.500.000 Ptes. (207.349,18 €)

ARGENTONA-ZONA AMBULATORI: Pis de 85 m2, tot de disseny, 3 habitacions, bany complet, armari encastats, cuina office, saló menjador, parquet, calefacció, llums al·lògens. 25.900.000 Ptes. (155.622,41 €).

ARGENTONA-ZONA CAN BALADIA: Casa de poble de dues plantes de 3 habitacions, cuina, gran pati amb barbacoa i local per garatge. 45.900.000 Ptes. (275.864,56 €).

ARGENTONA-CAN BARRAU: Casa adosada, consta de dues plantes més estudi amb solàrium, garatge per a 4 cotxes, directe de constructor. 50.000.000 Ptes. (300.506,05 €).

ARGENTONA-PLAÇA ENAMORATS: Tenim plànols per fer torres a 4 vents. **Demani informació.** Situació immillorable.

ARGENTONA: Nova promoció de torres de 177 m2 més 80 m2 de garatge. Solar de 500 m2 i piscina. A partir de 59.000.000 Ptes. (354.597,14 €).

ARGENTONA: Terreny al casc urbà de 950 m2 completament pla. 28.900.000 Ptes. (173.692,50 €).

ARGENTONA-GINESTERES: Preciosa torre amb terreny pla i enjardinat de 2 habitacions més gran estudi, saló menjador, cuina office, bodega, porxo, calefacció, molt bona orientació, solar de 800 m2 amb arbres fruiters. Ocasíó per canvi. 36.500.000 Ptes (219.369,42 €).

ARGENTONA-CENTRE: Casa amb planta baixa i primer pis. La planta baixa està totalment edificada com si fos un local, té molta profunditat. La primera planta com a pis de 2 habitacions, saló menjador, lavabo, ideal per distribuir-ho al seu gust. 33.000.000 Ptes. (198.333,99 €)

ARGENTONA-CAN BARRAU: Fantàstic terreny per edificar casa a 3 vents fent cantonada, a prop de l'església, de 400 m2. 26.500.000 Ptes (159.268,21 €).

ARGENTONA-CASC URBÀ: Pis totalment reformat de 70 m2, 3 habitacions, saló menjador, 1 bany, cuina office, gran galeria, fa cantonada. 17.600.000 Ptes. (105.778,13 €).

AUTOSERVEI BRESCA

QUALITAT I PREU

BONA COMPRA

GRANS MARQUES EN CONSERVES, VINS,
CAVES, CONGELATS DE VERDURA I PEIX,
FORMATGES, EMBOTITS, PERFUMS,
DROGUERIA, ETC...

- OFERTES DIÀRIES
- SERVEI A DOMICILI
- HORARI DE DILLUNS A DISSABTE DE:
8'30 a 13'30 (matí)
17'30 a 20'30 (tarda)

Carrer Barcelona, 40 • 08310 ARGENTONA

Dijous i divendres: dia del mercat,
FRUITA I VERDURA -selecció especial-
a 1€ i a 0,6€

EL PAVO Pastes bolonya assortit 250 g. 0,60 100	SOLEY Cafè molt nat, mescla 250 g. 0,99 165	SOLEY 1,35 225 s'afes GRANINI Sucs i nectar assortit 1 l.	0,92 NOCILLA Gol d'1 l i 2 cromes 210 g.
XIBECA Llenya paquet 25 cl. 1,55 258	BIC Maquina 5 un. 0,77 128	2,37 394 ptes. CASCALES Oli d'Olive 1 l. 0,4" i 1"	
SCOTTEX Higiènic 4 rotllos 0,93 155	HELLMANN'S Maionesa 450 g. 0,99 165 + Ptes. Starline	0,57 95 BLANKOR Solvantant 4 l.	
COLHOGAR Rotllo cuina blanc 2 un. 0,72 120	G. BLANCA Crema i sopes assortit 0,45 75	3,55 591 DIXAN Detergent, mat. 14 dos. 1,7 kg 500 ml. GRATIS	
BLANKOR Solvantant 4 l. 1,79 298	KH-7 Detergent, mat. 750 ml. 1,65 275	4,05 674 ARIEL Essential	

OFERTA VÀLIDA FINS AL 5 DE MAIG

TELECOMUNICACIONS
ELECTRÒNICA

SONIELEC

Santí i Xavier
LICENCIATS 20960264 i F-0406869

INSTAL·LACIÓ - REPARACIÓ - MANTENIMENT

ANTENES TERRESTRES I SATÈL·LIT
SONORITZACIÓ DE LOCALS
CIRCUIT TANCAT TV
TELEVISORS - VÍDEOS
EQUIPS DE MÚSICA
AUDIO - HIFI - CD's

C/. MAJOR, 12 - 08303 MATARÓ - Tel./Fax 93 757 14 04
e-mail: sonielec@airtel.net - Web: www.lapaginade.com/sonielec

**Realització d'instal·lacions amb
el nou reglament d'infraestructures
de telecomunicacions I.C.T.**

RESTAURANT ELS CAÇADORS

Ctra. Vilassar de Mar, 16
08310 ARGENTONA

Tel. 93 756 13 21 - Fax 93 756 16 31

E-mail: rest_cazadores@terra.es

ESPECIALITAT EN PEIX I MARISC

CONSULTORI VETERINARI ARGENTONA

- 👍 Desparasitacions
- 👍 Vacunacions
- 👍 Microxip
- 👍 Medicina general
- 👍 Visites a Domicili

Tel: 93 797 23 89

C/ Doctor Samsó, 26 (costat supermercat DIA)
08310 Argentona

Urgències: 93 799 55 99

Spm systems

INSTAL·LADORS

*Tot per
l'aigua*

PISCINES

AIGUA

ELECTRICITAT

CALEFACCIÓ

CLIMATITZACIÓ

ENERGIES ALTERNATIVES

PERFORACIONS

PROJECTES LEGALITZACIONS

PRODUCTES QUÍMICS

**Un nou concepte
d'instal·lacions!**

Plaça Nova, 6
08310 ARGENTONA

Tel. 93 797 03 57
Fax 93 797 04 67

Horari: de dilluns a divendres, 8 a 1 matí - 3 a 6 tarda

Punt de

Servei

Tràmits
i Gestions

FECSA

enher

GARCÍA RUIZ - E. BONE

- PUNT DE SERVEI - FECSA enher
- Tràmits · Nous subministraments · Treballs baixa tensió
- **OBRES I CANALITZACIONS**
- **INSTAL·LACIONS MT I BT**
- **INSTAL·LACIONS I REPARACIONS ELÈCTRIQUES I FONTANERIA**
- **MANTENIMENT EMPRESES**
- **AIRE CONDICIONAT**
- **CALEFACCIÓ**
- **TELEFONIA MÒBIL AMENA**
- **TELEFONIA BÀSICA RETEVISIÓ**

iii DÚO, DÚA,
DÚATE!!!

PTAS.
MINUTO

e9 **amena**
TU LIBERTAD.

CON QUIEN QUIERAS PARA TODA LA VIDA.

Telèfon 93 790 78 80

OFICINES: Carrer Sant Bonaventura, 34

MAGATZEM: Veïnat Cirera, 30

MATARÓ